

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

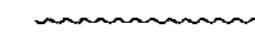

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

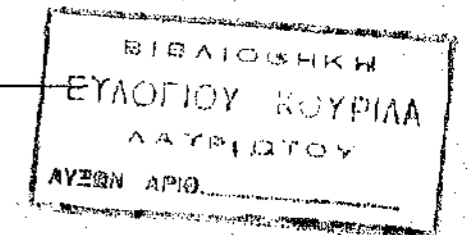

1889

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 6. — ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 8.

ΑΘΗΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 14 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ΄.

Συνδρομή ἑτησίη: Ἐν Ἑλλάδι ρρ. 12, ἐν τῇ Ἀλλοδαμῇ ρρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρροῦται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἕως τοῦ ἑορταστικοῦ ἡμερολογίου. Ἐν Ἑλλάδι ἡμερολογίου 14.

16 Ἀπριλίου 1889.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἑσθῆς, δύο μικροὶ ἴστανται. Ἡλιοκαῆ εἶνε τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ τὰ ἐνδύματά των τετριμμένα. Ἀσκηπεῖς καὶ οἱ δύο, καὶ ἡ μαύρη κόμη των, ἀτακτος καὶ ἀκτένιστος, μόνη καλύπτει τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, δασεῖα. Τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν ἀναστῆματος καὶ μ' ὁμοίωμορφον περίπου τὴν πενιχρὰν περιβολήν, ἦν συμπληροῦναι καταπίπτουσα, ἀπὸ τῆς ζώνης μέγχι τῶν γονάτων, μακρὰ παιδιὰ. Ὁ εἰς κρατεῖ ἀνὰ χεῖρας τμήμα χαρτίου, κατερρακωμένον, κατεσπιλωμένον, ὑπομέλαν, ἐφ' οὗ διακρίνοντ' ἐξίτηλα τ' ἀποτυπώματα πληθῆος δακτύλων, ἀφ' ὧν διήλλε. Καὶ ὁ ἄλλος, προστριβόμενος εἰς αὐτόν, μὴρὸν πρὸς μὴρὸν, ἀγκῶνα πρὸς ἀγκῶνα, κλίνει πλαγίως καὶ αὐτὸς τὸ πρόσωπόν του ἐπὶ τοῦ χαρτίου καὶ ἀκροάζεται μετὰ προσοχῆς τῆς ἀναγνώσεως τοῦ γράμματος. Διότι εἶνε γράμμα, καὶ ὁ φάκελλος αὐτοῦ, ἐρριμμένος, κείται πρὸ ποδῶν, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, μὲ τὸ εἰκοσάλεπτον ἐρυθρὸν αὐτοῦ σῆμα ἐξωθεν, γράμμα δι' ἐπιτετηθευμένων καλλιγραφικῶν χαρακτικῶν γεγραμμένον, μετ' ἐπιμελείας, μ' εὐθείας τὰς σειρὰς, ὡς διὰ χάρακος τεθέντος ὑποκάτωθεν ἴσως ἐπὶ τούτῳ ὅπως τὰς σημειοῖ. Καὶ ἀπευθύνεται φαίνεται πρὸς τὸν ἕνα ἐκ τῶν μικρῶν, ἐκεῖνον ὅστις παρατηρεῖ πλαγίως μετὰ προσοχῆς, ὡς προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ κάλλιον ἀντιλαμβανόμενος αὐτῶν καὶ διὰ τοῦ βλέμματός τὴν ἀγνωστον αὐτῷ σημασίαν τῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου σημείων, ἅτινα τῷ ἀπαγγέλλει ὁ σύντροφός του, πλέον γραμματισμένος κατ' ὅλα τὰ διδόμεν' ἀπ' αὐτόν κ' εἰς ὃν, ὅπως ἐξάγεται, κατέφυγεν ἕνα τοῦ τ' ἀναγνώση.

Καὶ ἀναγινώσκει ὁ μικρὸς διερμηνεύς, πράγματι
— «Καλαμάτα, 27 Μαρτίου 1889. Παιδί μου Γιώργη. Πρῶτον ἔρχομαι νὰ ἐρωτήσω διὰ τὴν καλὴν σου ὑγείαν καὶ δεύτερον νὰ ἐρωτήσῃς καὶ δι' ἡμᾶς καλῶς ὑγιαίνομεν. Παιδί μου,

σοῦ γράφω καὶ σοῦ λέω πῶς ἀφότου ἐφυγες εἶμαι εἰς μεγάλην ἀνησυχία καὶ λαχταρίζω νύχτα καὶ μέρα κάθε ὥρα καὶ στιγμή πῶς νὰ βρισκῶσαι μοναχὸ σου σὲ τόσο μεγάλη πολιτεία, ποῦ χάνονται οἱ μεγάλοι καὶ ὄχι ἐσὺ δέκα χρόνων παιδί, καὶ τί νὰ γίνεσαι. Τὸ γράμμα σου ἔλαβα ὑποῦ μου ἔγραψες πῶς ὁ μπαρμπας σου ὁ Ἀντωνῆς ἐφρόντισε καὶ σ' ἔβαλε ἕνα μαγαζὶ μετρίαντα δραχμαῖς τὸ μῆνα. Ἐκαμα, παιδί μου, τὸ σταυρὸ μου κ' ἐπαρκακαίσθηκα ἕς τὸ Θεὸ μέραις νὰ μου κόβῃ καὶ χρόνους νὰν τοῦ τῆς δίνῃ. Ἐλαβα καὶ τὰ δύο τὰλληρα ποῦ μοῦ ἔστειλες ἀπὸ τὸ μισθὸ σου μετὰ τὸν Παναγιώτη καὶ σὲ εὐχήθηκα ἡ δυστυχισμένη πέτρα νὰ πιάνη καὶ μάλαμμα νὰ γίνεσαι. Τώρα, ἀπὸ τότε ἔχω τρεῖς μῆνες νὰ μάθω γιὰ σένα. Τὶ κάνεις, τί γίνεσαι δὲν ἤξερω. Ἐημερόνει, βραδυάζει, μετὴν ἔνοια σου πέφτω καὶ μετὰ τὴν ἔνοια σου ζυπνῶ. Ἡ ἀδελφὴ σου μοῦ λέει: «Μὰ μὴ στυνοχωριέσαι, τί κάνεις ἔτσι, ὑπόρωσθήσης, καμμένη μητέρα!» μὰ ἐμένα ὑπὸς δὲ μοῦ πάει νὰ συλλογίζωμαι ὁλοένα ποῦ νὰ εἶσαι καὶ πῶς νὰ περῆς. Ὅσους ἔρχονται ἀπ' αὐτοῦ πηγαίνω καὶ τοὺς ρωτῶ γιὰ σένα, μὰ ἀρχὰ καὶ ποῦ ναῦρῶ κανένα νὰ μοῦ πῇ πῶς σὲ εἶδεν. Ἡ ἀδελφὴ σου μοῦ λέει πάλι: «Μὰ ποῦ νὰν τὸν ἰδοῦνε, μάνη, τόσο κόσμος κ' εἶπε. . .!» μὰ ἐμένα μοῦ φαίνεται σὰ νὰ σ' ἔχω χαμένο καὶ σένα σὰν τὸν πατέρα σου . . .»

Καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐξακολουθεῖ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου καὶ δι' ἀναλόγων φράσεων, ἀνησυχίαν καὶ λύπην καὶ αγωνίαν ἐκδηλοῦσα. Προδήλως, μητρὸς εἶνε τὸ κατερρακωμένον γράμμα, μητρὸς ἀγγραμμάτου καὶ πτωχῆς, — διὰ ξένης βέβαια χεῖρὸς γραφέν, — μητρὸς ἣτις θὰ κατέφυγεν ἴσως καὶ αὐτὴ εἰς κανένα γραμματισμένον διὰ νὰ τῆς τὸ γράψῃ, ὑπαγορεύουσα αὐτῷ, ὅπως ὁ υἱὸς τῆς τώρα εἰς τὸν μικρὸν φίλον του διὰ νὰ τοῦ τ' ἀναγνώσῃ. Καὶ ἡ αγωνία ἦν ἐκφράζει, εἶνε ἡ ἀγωνία τῆς χωρισμένης ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς αὐτόν, ὅν ἔστειλε φαίνεται μακρὰν, εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν πολιτείαν περὶ ἧς ἡμιλεῖ, εἰς τὴν Ἀθηνα, εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἀναγκασθεῖσα πιθανῶς ὑπὸ τῆς δυστυχίας, διὰ νὰ εὖρῃ πόρον ζωῆς,

και άγνοεΐ έκτοτε τί γίνεται, και ποιεΐ διά τον χωρισμόν του. Ο μικρός άναγινώσκει άργά-άργά, πιστώε, εύσυνειδήτως, συλλαβιστά, άπομονών τάς λέξεις, διακρινών αύτάς μίαν προς μίαν, ώς να τας άποδίδη ύπέροχον έννοιαν. Και ο άλλος άκούει, έν σοβαρότητι, συγκεινημένος κάπως, παρακολουθών τό βλέμμα του φίλου του φερόμενον επί των γραμμών, διαπορούμενος ίσως καθ' έαυτόν πώς τά άψυχα αύτά στοιχεία, τά κεχαλασμένα δια μελόνης επί του χάρτου, να ήμπαρούν να τώ φέρουν την φωνήν της μάνας του, να τώ φανερόνουν τί σκέπτεται, να τώ μεταδίδουν πληροφορίας, να τώ διαδιδάσκουν έρωτήσεις, ώς να την έχη έμπροστά του και να την άκούη την ιδίαν. Πρό τριών μηνών την άφηκεν εκεί κάτω, εις την πατρίδα των, εις την Καλαμάταν, και έφυγε, και ήλθεν εις τάς Αθήνας, πλησίον του θεΐου του του Αντώνη, διά να τον βάλη εις κανένα μαγαζί, ή να τον μάθη χαρμίαν τέχνην. Και έκτοτε, πλανάται τό παιδίον ανά την πρωτεύουσαν, υπό την προστασίαν μόν του θεΐου του πάντοτε, άλλ' άφειμένον εις τάς ιδίας του δυνάμεις, εργαζόμενον όπως ζήση και άμειβόμενον δια λογαριασμόν του, ύπηρετης εις ένα μαγαζί, εις τό όποιον τον έβαλε μικροσκοπικός κελαιοτής του άγώνος της ζωής. Και ιδού όπου ή πτωχή μητέρα του, την όποιαν ένόμιζεν όταν έφευγεν ότι την έκανε διαπαντός, ή απομείνασα εκεί, εις τον τόπον των, χήρα με τ' άλλα δύο της μικρά, αποφασίσασα να τον έμπιστευθΐ ως εις άλλην μητέρα εις την πρωτεύουσαν, εις την Αθήνα ως την ονομάζει, εις την μεγάλην αυτήν πολιτείαν ήν μεγαλοποιεΐ έτι μάλλον ή επαρχιωτική φαντασία της, — ιδού όπου του γράφει τώρα, — περιεργον! ως να του ήμιλη!, — από την άκραν εκείνην της Πελοποννήσου, από την Μεσσηνίαν, διά να τον έρωτήσει τί κάμνει και να μάθη τί γίνεται! . . .

— « Παιδί μου, λέγει, παιδί μου, να έχης την εύχή μου, ν' άκούς τον μπάμπια σου τον Αντώνη σε ότι και άν σου λΐη οα να ήμαι έγώ ή ίδια. Να κάνης τη δουλειά σου άξια και τίμια για να γίνης καλός άνθρωπος και να ιδώ κ' έγώ και τ' αδέρφια σου καλό από σένα, μιá και θέλησε ο Θεός και μάς έπήρε τον πατέρα σου και μάς άφησε 'ς τους πέντε δρόμους. Ν' άκούς τον άφεντικό σου και να κάνης ό,τι θελήματα σου λείει. Τ' ά λεπτά σου νάν τα φυλάς και να μνήν τα σκορπάς εδω κ' εκεί και άμα σου περισσεύουν ή νάν τα δίνης του μπάμπια σου δέ σου τα φυλάη ή να βρισκης άνθρωπον πιστόν από τους πατριώταις μας και να μου τ' ά στέλνης. . . Μου είπαν πώς αύτου εΐνε και ένα σχολείο για τ' ά πτωχά παιδιά, των Απορών, και έγραφα και εις τον μπάμπια σου να σε βά-

λη και να άρχισης να πηγαίνης για να μάθης και λίγα γράμματα, γιατί σήμερα όποιος δέν ξέρει γράμματα χάνεται. . . »

Τόν συμβουλεύει δ' ούτω επί μακρόν, έν άφελεία, μετά πόνου ψυχής, κοινοτάτων άλλα πληρών ποιήσεως έν τη πεζότητι των έκφράσεων μητρος ποθούσης να ιδη τό τέκνον της αποζών εκ της εργασίας του έν τημη, και βοηθούν και την οικογένειάν του, και γινόμενον ένδρα τέλειον, και αποκαθιστάμενον, και αύτός και οι περι αύτόν, έν εύτυχία. Και τώ διδει επί πολύ ύδηνγίας και περι των έλαχίστων, και τον νοθετεί, και τον ποδηγετεί, ή καλή επαρχιωτίς, πώς πρέπει να βαδίση έν τώ βίω, άπαράλλακτως νομίζει όπως θα τον έποδηγήσει όταν ήτο βρέφος και θα τον έμάνθανε πώς να βαδίζη επί του ψυχρού έδάφους του ταπεινού των οικίσκου. Και ο μικρός συγκινητάι προδήλως επί μάλλον έφ' όσον προβαίνει ή άνάγκη, και επί της φυσιογνωμίας αύτου άποτυπώται έκφρασις ένδομούχου ψυχικής εργασίας ήτις τελείται φαίνετ' έν αύτΐ υπό την επήρειαν του γράμματος, και τό όμμα του πλείε ένίοτε, διαμείς ύγρόν, εις αλφινίδιον δάκρυ. . .

« Όμως, από μιáς στιγμής, άπροσδύητον νέφος έσκίασε του παιδιού την μορφή. Τας παρειάς του άνέρχεται παραδόξως βίαιον έρίθημα και λευκαίνονται τρέμεντα τά χείλη του. Οι όφθαλμοί αύτου μεγαθύνοντ' έν έκπλήξει και σχεδόν άνοίγει τό στόμα άπορούν.

Προβαίνουσα λέγει ή έπιστολή:

« Παιδί μου Γηώργη, κάποιος από τους πατριώταις ήρθε απ' αύτου και τον έρώτησα και μου είπε πώς εισαι κακό παιδί και δέ δουλεύεις τακτικά εις τό μαγαζί και γυρίζεις με τους μπερμπάταις 'ς τά σοκάκια και ζοθεύεις τ' ά λεπτά σου όπως τύχη. Έγώ παιδί μου δέν τον έπίστεψα, μα κύτταξε κακά να μνήν τύχη και εΐνε αλήθεια γιατί δέ θέλω πια να σε ξέρω για παιδί μου. . . »

Εΐνε πραγματικώς διαδόσις άνακοινωθείσα αύτΐ ή εΐδησις ή εΐνε τέχνασμα της καλής μητρος έπιθυμούσης να δοκιμάση τον χαρακτήρα του παιδιού; Αθήλου. Αλλ' εκείνος, έφ' όσον προχωρεί ή άνάγκη, επί τοσοούτον κοκκινίζει εξ άναγκησεως, κ' έξαγριούται, και μη συνεχόμενος πλέον:

— Ψέμματα Ι, άνακράζει αΐφνης έν όργη, εΐνε ψεύτης! . . .

— Ποιός νάν αύτός τάχα; λέγει διακόπτων την άνάγνωσιν έρωτηματικώς ο σύντροφός του.

— Τόν ξέρω κ' έγώ τον ψεύτη; . . . άπαντ' επί μάλλον και μάλλον όργιζόμενος ο παΐς.

— « Σε φιλώ — Η μητέρα σου Αγγελική. », επανέλαθεν ο άλλος.

Έτελείωσεν ή έπιστολή.

Και οι δύο μικροί άποχωρίζονται. . .

— Πότε θάρθης να κίνουμε τό γράμμα που θάν της στείλω; έρωτ' ο πρώτος.

— Τό βράδυ να με περιμένης 'ς τό μαγαζί. Δίδουν τάς χείρας άποχωριζόμενοι, ως μεγάλοι συμφωνούντες περι σπουδαίας τινός ύποθέσεως. Και ένΐ ή άναγνώστης του γράμματος άπέρχεται ήδη, ο φίλος του ύσταται άκόμη επί μικρόν, διπλώνει μετά προσοχής τό ύπερέλαιον και κατεσπλημένον χαρτίον, και ένΐ τό εισάγει εύλαβώς και τό έναποθέτει εις τον κόλπον του:

— Ψεύταις, ύποτονθορύζει έν νέου μεταξυ των ύδόντων του θυμωδώς, ψεύταις! . . .

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΕΛΗΝΕ

~ ~ ~ ~ ~

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ

Βυζαντινόν Ιστοήημα.

~ ~ ~ ~ ~

(Συνέχεια, ίδε προηγούμενον φύλλον).

Είχε δέ ή έν λόγω διχνοια ως εξής: Δύο άδελφοί, ο Αδούλ Αφάν και ο Αδούλ Χάφς, ήρισαν προς άλλήλους, και ο πρώτος, πολλάκις υπό του δευτέρου ήττηθείς, εξήτησε την άρωγήν του Κατεπάνου της Απουλίας και Καλαβρίας Λέοντος "Ωπου" ούτος δέ, διαπεράσας εις Σικελίαν, βλοσχερός κατετρόπασα τον Αδούλ Χάφς, άλλά τότε ο Αδούλ Αφάν, όρών κατισχύοντας τους Βυζαντινούς, συνενόθη μετ' του αδελφού, και οι δύο αντίπαλοι, όμοφρονήσαντες, εξήτησαν έπικουρίαν εξ Αφρικης. Συνειλά δέ τούτου άνεπαρκείς έχων δυνάμεις ο Λέων, επανέκαμψεν εις Ιταλίαν μετ' δεκαπεντακισχιλίων άπελευθερωθέντων χριστιανών. Ταύτα μαθών ο Ορφανοτρόφος, άπεσχίσε την εκτέλεσιν των βουλευμάτων του Βουλγαροκτόνου, την φοράν δέ ταύτην υπήρξεν εύτυχής περι την εκλογήν του Στρατάρχου, καθ' όσον ενεπιστεύθη τό έγχείρημα εις τον περιδόξον Μανιάκην, όστις έπιτυχώς από τινος έμάχητο έν Μηδία, εις τάς περι τον Βυβράτην και Τίγγιν χώρας. Τό ίδίως δ' ένδιαφέρον ήμάς εΐστιν ότι καθώρισθησαν όπως συμμετάσχουσι της στρατείας και οι Βαριάγοι.

Ο Χαράλδος, επί τη είδησει ταύτη, κατ' αρχάς ενεπλήσθη άφάτου άπελπισίας, τοσοούτω μάλλον καθ' όσον έστερέιτο και του πιστού Χαλφιδάνου, άσθενούντος από τινος, εκ των ύπερβολικών ίσως προς τάς Κουβικουλαρίας περιποιήσεων. Αλλ' ίδίως επάρκασε τάς μυαιτάτας της καρδιάς αύτου ίνας ο από της επαφροδίτου αύτου φίλης χωρισμός εύτυχώς όμως ή Μαρία εξεδήλωσεν άνδρικών πράγματι επί τη έν λόγω δοκιμασίη φρόνημα.

— Άγε, έλεγεν, άγε, ο μόνον μου χάρμα!

Ένωρίζεις ότι ζω διά σου, ότι σοι έδωκα και ψυχήν και καρδίαν, άλλ' άκριβείς δια τούτο θυσιάζω την έμην εις την σην εύτυχίαν. Ανάξιον σου διάγεις από τινος βίον, και δυσχερής απέβη ή έν τη Αύλΐ θέσις σου μετ' την ένθρόνισιν του νέου Βασιλέως, όν βδελύττεσαι, και την παντοκρατορίαν του Ορφανοτρόφου, όν περιφρονείς. Νυχθημερόν τρέμω μη διαγνωσθώσι τά αισθήματα ταύτα, και περιπλακής ούτω εις δεινοτάτους κινδύνους. Φεΐ, ούδόλωσ άγνοεΐς ότι τά μουσάρά των άτακτουστών στίφη πληροΐσι τ' Ανάκτορα, και τό έγχείριδιον του δολοφόνου ακολουθεί εκ του συνέγγυς. Σπεύσον εις τό πεδίον της τηλής, δρέψε δάφνας αίματηράς, και τότε πανίσχυρος επανακάμπτων, ούδένα πλέον φοβείσαι.

Εΐς τούς λόγους τούτους εκόχλαζε του Χαράλδου τό αίμα, και άρπυνίζουμένη ή ηρωική αύτου φύσις, παρέφερον αύτόν δια της φαντασίας εις πεδία μυρινέκρων μαχών, όπου κλεινά ήγειρε τρόπαια άλλ' έφ' όσον επλησίαζεν ή άποφράς ήμέρα, επί τοσοούτον και αύθις απέλειπεν αύτόν τό θάρρος.

— Οίμοι, έτραύλιζε, κατασπαζόμενος τους μελανούς της Μαρίας όφθαλμούς, άλλοτε ο θούριος παιών με παρεσύρεν άκτασέτως, και ή δόξα μακρόθεν μοι έμειδία, άλλ' ήδη κρέματα: ή ψυχή μου εκ των δροσερών σου χειλέων, και μακρόν σου έσομαι ως βρέφος άνίσχυρος.

— Πρόκειται περι όλίγων μηνών, άπήντα ή Μαρία. Πάσα στιγμή χωρισμού Ισοδυναμεί βεβαίως προς αίώνας, άλλ' ο καιρός επί τέλους παρέρχεται. Διαιτημένη κατ' την άπουσίαν σου εις τ' Ανάκτορα, όπου ήδη πολλά ψιθυρίζονται περι της μακράς άγρυπνίας μου, έσομαι και πάλιν έλευθέρα κατ' την επανόδόν σου. Έβελήν ένθυμού την περιπόθητον ώραν και άντλει θάρρος εκ της έλπίδος.

Την τελευταίαν νύκτα διήλθεν ο Χαράλδος εις τό Ηραϊόν, και περι τ' ά χαράγματα αύτΐ ή Μαρία περιέβαλεν αύτΐ την χρυσήν κανοπλιαν. Εΐς ήδύς, μακρός άσπασμός, και ο νέος Ιάριος εξώρησεν, άποφέρων ως τιμαλφές έγκόλπιον τό άρωμα των τελευταίων τρυφερών περιπτύξεων.

Ο Μανιάκης, καταλιπόν τό Βυζάντιον μετ' στόλου λαμπρού, άφίχθη αίσίως εις τό Ρήγιον, ένθα εκάλει προς αύτόν πάντα της Καλαβρίας και Απουλίας τά τάγματα, παραλαβών συνάμα και τριακοσίους Νορμαννούς, άγομένους υπό των τριών υιών του περιδόξου Ταγγρέδου. Διπλασιάσας δέ ούτω την δύναμιν αύτου, διαπέρασε εις Σικελίαν, και άμείως εξεπόρθησε την Μετσήνην και τάς Συρακούσας. Μεθ' ο καταφύσεως εξ Αφρικης έπικουρίας εις τους δύο αδελφούς άνδρών πεντακισμυρίων, συνεκροτήθη μάχη κρίσιμος περι τά λεγόμενα ΑΡήματα,

καθ' ἣν ὀλοχερῶς οἱ πολέμιοι κατεστράφησαν, καὶ τοσοῦτοι ἐξ αὐτῶν ἐφρονέθησαν, ὥστε ὁ παραρβῆων ποταμὸς ἐπλημμύρησεν αἵματος. Ἄλλ' ἐὰν ἠδραγάθησε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Μανιάκης, ἐπὶ περιφανέστερον ἠγωνίσθη ὁ Χαράλδης, ὅστις ἰδίᾳ χειρὶ φονεύσας τὸν Ἐμίρην, ἐπήνεγκε τὴν ἕριστικὴν τροπὴν, διὸ καὶ ἀνεδείχθη, ἀμέσως μετὰ τὴν νίκην, Σπαθάριος.

Μετὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐκυρίασε δεκατρεῖς ἐτέρως Σικελικὰς πόλεις, ἐν αἷς ὁ Μανιάκης φιλοδόμηι ἀκρόπολιν, καὶ κατέλιπε φρουρὰν, ἰκανὴν ἢ ἀντιστῆ εἰς πάσαν τῶν ἐγγυρίων ἐξέγερσιν κατὰ πάσας δὲ ταύτας τὰς περιπτώσεις περιφανῶς ἠγωνίζετο ὁ Χαράλδης, ὅστις μετὰ τῶν πρώτων ἀνεβίχθη ἐπὶ τῶν τειχῶν. Ἐφαίνετο δ' ἐπικαιμένη οὕτω τῆς ὀλης νήσου ἢ ἀνάκτιστος, ὥστε δεινὴ ἐνέσκηψε συμφορὰ, ὡς ἐκ τῆς ἀθλιότητος τοῦ ναυάρχου Στεφάνου, γαμβροῦ τυγχάνοντος τοῦ Ὁρφανοτρόφου.

Οἱ Ἄραβες τῆς Ἀφρικῆς, οἱ τῆς Σικελίας κυριαρχοῦντες, καὶ τὴν ὑψίστην σημασίαν τῆς κτήσεως ἐκείνης κατανοοῦντες, ἄμα ἔμαθον τοῦ πρώτου αὐτῶν στρατοῦ τὴν καταστροφὴν, ἀπέστειλαν νέον κρατερόν στόλον, μετὰ δυνάμειως μείζονος τῆς προτέρας. Εἰς ναύαρχον ἄγρυπνον καὶ δραστήριον, ἀπαντῶντα τὸν στόλον ἐκείνον ἐν τῇ πελάγει, εὐχερῆς ἀπέβαινον ἢ κατατρόπως αὐτοῦ ἄλλ' ὁ Στέφανος οὐδὲ παρακώλυσε τὴν ἀπόβασιν τῶν Ἀράβων, οἵτινες κατέλαβον τότε ἀναπεπταμένην πεδιάδα, καλουμένην «Δραγίνης». Τοῦτο μαθὼν ὁ Μανιάκης, συνεκέντρωσε τὰς ὑπ' αὐτὸν δυνάμεις, καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ ἔχθρου, ἐπιτάξας συναίμα τῷ Στεφάνῳ τὴν αὐστηρὰν τῆς παραλίας τήρησιν ἕνα τρεπομένων τῶν Συρακιανῶν, παρακαλυθὴν καὶ ἡ φυγὴ αὐτῶν. Μεθ' οὗ συγκροτηθείσης μάχης ἐκ παρατάξεως, λαμπρῶς αὖθις οἱ ἡμέτεροι ἐνίκησαν, πεσόντων, κατὰ τὸν Κεδρηνόν, πεντακισμυρίων ἐχθρῶν. Καὶ πάλιν δὲ τοσοῦτον παρατόλμως ἠγωνίσθη ὁ Χαράλδης, ἐλαφρῶς μάλιστα τραφεί, ὥστε ἀνεδείχθη Πρωτοσπαθάριος πρὸ τοῦ παρατεταγμένου στρατοῦ.

Ὁ θρίαμβος οὕτω ἐφαίνετο τελεικός, ἀλλὰ καὶ τὴν φουρὰν ταύτην ὁ Ἐμίρης, λαθῶν τὰς φυλακὰς τοῦ Στεφάνου, διέφυγεν εἰς Ἀφρικὴν. Τοσοῦτον δ' ἐπὶ τούτῳ ἐξερμάνη ὁ Μανιάκης, ὥστε, μόλις συναντήσας τὸ ναύαρχον, ἐκάλεσεν αὐτὸν βέβημον καὶ προδότην, καὶ κατὰ κεφαλῆς ἐτυψεν. Ὁ Στέφανος, πνέων ἐπὶ τούτῳ τὰ μένεα, γράφει ἀμέσως εἰς τὸν Ὁρφανοτρόφον ὅτι ὁ Μανιάκης μελετᾷ ἀποστασίαν, διαβολὴν ἦν προθύμως ἐπίστευσεν ὁ Εὐνούχος, ὃν ἐτάρακτον ἤδη τοῦ Στρατάρχου τὰ τρόπαια. Διὸ καὶ ὁ μὲν θαυνοσπεφῆς ἥρωϊς ἀπάγεται δέσμιος εἰς Βυζάντιον, πᾶσα δὲ ἡ ἀρχὴ ἀνατίθεται εἰς τὸν

Στέφανον, συνεκπεμφθέντος καὶ ἀσήμερον τινὸς εὐνούχου, τοῦ Βασιλείου Πεδιαδίου. Ἀπελπίε ἐπὶ τῇ τροπῇ ταύτῃ τῶν πραγμάτων ὁ Χαράλδης, ἠρνήθη πᾶσαν περαιτέρω ὑπηρεσίαν, καὶ συνώδευσεν εἰς Βυζάντιον τὸν ἐκπτωτον Στρατηγόν. Τινὲς φρονούσιν ἴσως ὅτι, πλὴν τῆς φιλίας πρὸς τὸν Μανιάκην, καὶ ἄλλο τι αἴτιον ἐξώθει αὐτόν. Οὐδὲν αὖτως ἀπίθων, καθ' ὅσον παρήλθον ἐξ ὄλοι μῆνες ἄφ' οὗ κατέλιπε τὴν Μαρίαν, καὶ ἀκατάσχετος κατέτηκεν αὐτὸν τῆς νεαρῆς Βασιλίσσης κόθος.

Ἐπέστη δὲ ταχύτατα ἢ τοῦ δεινοῦ τοῦτου ἀδικήματος τιμωρία. Οἱ Ἄραβες τῆς Σικελίας, ὑπὸ τῶν ἐν Ἀφρικῇ ἠμοβήσων βοηθουμένοι, καὶ ὀφειλομένοι ἐκ τῆς βραβύτης καὶ δειλίας τῶν νέων Στρατηγῶν, ἀνέκτισαν πάσας τὰς ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν καταληφθείσας πόλεις, πλὴν μόνης τῆς Μεσσήνης, ἣν προσωρινῶς διέσωσαν οἱ ἐπιδέξιοι ἀγῶνες τοῦ φρουάρχου αὐτῆς Κατακαλῶν Κεκαυμένου, ἐνὸς τῶν περιφανέστερων ἀνδρῶν τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ χρόνῳ, ὁ Στέφανος καὶ ὁ Πεδιαδίας ἐφυγον αἰσχυρῶς εἰς Ἰταλίαν οὐδ' ἤρκεσε τοῦτο. Ἀντὶ τοῦ Μανιάκη, προχειρίσθη Κατεπάνω τῆς Ἀπουλίας, ὁ Μιχαὴλ Δοκεϊανός, ἀνὴρ τυχαῖος, ὡς πάντα τοῦ Ὁρφανοτρόφου τὰ πλάσματα περιήλθε δὲ οὗτος εἰς βῆξιν πρὸς τοὺς Νορμαννοὺς, οὓς ἐπιτηδεύειν προσηταιρίζετο ὁ Μανιάκης, καὶ ἀπὸ συμμάχων μετέβαλλεν αὐτοὺς εἰς ἔχθρους, καθ' ὅσον, οὐ μόνον ἠρνήθη τὸ συμπεφωρημένον σιτηρέσιον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπόστολον αὐτῶν καθυβρίσας ἐμαστίγωσε. Συνεπεία δὲ τούτου οἱ ἀτρόμητοι ἐκείνοι πολεμιστὰ ἀπεφάσισαν τὴν δι' ἴδιον πλεόν λογαριασμόν κατάκτησιν τῆς κάτω Ἰταλίας. Καὶ πράγματι, ἀθροίσαντες μέγα πλήθος τυχοδιωκτῶν ἀπὸ τῆς Ἰννι καὶ μέσης Χερσονήσου, ὁδηγούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν ἠρωϊκῶν υἱῶν τοῦ Ταγκρέδου, πολλάκις κατετρόπωσαν τὸν ἐν λόγοις μὲν αὐθάδη, ἐν ἔργοις δὲ ἀδέξιον Δοκεϊανόν. Οὗτος ἐπαύθη τότε, διορισθέντος ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Βοϊωάνου, ὅστις ὁμοίως ἐπίσης κατὰ κράτος ἠττήθη καὶ συλληφθεὶς, περιήχθη ἐν θριαμβῷ μέχρι Βενεζίντου. Οὕτω δὲ, σὺν τῇ Σικελίᾳ, ἀπωλέσθη καὶ πᾶσα ἡ κάτω Ἰταλία, πλὴν τεσσάρων πόλεων, τοῦ Βρεντησίου, τῆς Ὑδρουντος, τοῦ Τράντος καὶ τῆς Βάριος, πάσης τῆς λοιπῆς χώρας περιελθούσης εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Νορμαννῶν.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΛΕΘΝ ΠΑΡΚΑΒΗΣ.

Ἄνθρωπος ὑπέροχος κατ' ἀνάγκην θεωρεῖται ὡς κακεντρεχῆς. Ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄλλοι δὲν διαβλέπουσι τὴν ἔλλειψιν ἢ τὸ γελῶν, ὁ ἀδυσώπητος αὐτοῦ ὀφθαλμὸς διαγινώσκει τὰ τρωτὰ μέρη.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ (*)

Δὲν πιστεύω νὰ με διαψέση τις ισχυρίζομενον ὅτι δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ εὐτυχῆς Ονητός ὁ πάσχων μίαν οἰκονομικὴν ἀσθένειαν. Δὲν φθάσει μόνον ὅτι ὑφίσταται πολλὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀλγηδῶνας, ἀλλ' ὀφείλει καὶ ἀκριβῶς νὰ πληρώσῃ αὐτὴν τὴν ἀτυχίαν του, νὰ ἐξοδεύσῃ δηλαδὴ χάριν τῆς ἀσθενήτου αὐτῆς καταστάσεως του ὅσα χρήματα οὐδέποτε ἤθελε δώσει χάριν οἰκονομικῆς ἀπολαύσεως. Ἐν Παρισίοις δὲ πρὸ πάντων πᾶσα ἀσθένεια εἶνε δι' ἀνθρώπον τῆς μέσης λεγομένης τάξεως ἢ ἀπελπιστικωτέρα καὶ θαπανηροτέρα πολυτέλεια. Διότι οὗτος ἄφ' ἐνὸς μὲν ἔχει πολὺ ὀλίγα χρήματα, διὰ τὴν ἀσθένειαν ἐν ἀναπαύσει νὰ ὑποστῇ τοὺς πόνους του, ἄφ' ἐτέρου δὲ πᾶρα πολλὰ, διὰ τὴν ἀποκαταστάσιν νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν ἑαυτοῦ εἰς τοὺς λεγομένους ἰατροὺς τῶν πτωχῶν. Ἐνταῦθα δὲν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων. Περὶ αὐτῶν δὲν εἴμεθα ἕρμηδιοι νὰ κρίνωμεν, οὐδ' ἐπιθυμοῦμεν νὰ κώμωμεν λόγον περὶ πράγματος, περὶ τοῦ ὑποίου ἴσως ὀλίγοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀκούσουν τι. Πάνοι ἰατροὶ, ἐλθόντες εἰς Παρισίους ἐξεπίτηδες πρὸς σπουδὴν καὶ μελέτην τῆς νοσηλείας ἐν τοῖς ἐκεῖ νοσοκομείοις, ἐκπλήσονται βλέποντες πρὸς τὰ μεγαλοπρεπῆ καθιδρύματα, ἐν οἷς ἐνεθρονίσθησαν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς προόδου, καὶ ἄλλα, ὁπόθεν ἀδύνατον νὰ ἐκρίνωθουν αἱ μάλλον ἀπρηχαιωμένοι καὶ ἀλογώτεροι τῶν συνηθειῶν. Τὰ ἀξιολογώτερα καὶ λαμπρότερα καθιδρύματα ἔχουν τὰς πύλας των μόνον εἰς τοὺς πλουσίους ἀνοικτάς ἢ σαβοῦρα, τὰ αὐθάλα μένουσιν διὰ τοὺς πτωχοὺς, μένουσιν διὰ τὸν πλῆθος, τοῦ ὁποίου αἱ καθημεριναὶ ὀδύνη καὶ τὰ βάσανα γεννῶσι πᾶσαν ἀσθένειαν.

Μικρὰ καὶ μηδαμινὴ σχεδὸν ἐπῆλθε βελτίωσις εἰς τὸ ἐν Γαλλίᾳ νοσηλευτικὸν σύστημα. Οἱ τε κληρικοὶ καὶ οἱ ἐλευθερόφρονες ἐμάχοντο κατ' ἀλλήλων καὶ συνεζήτουν περὶ τοῦ ἂν ἐν τῷ μέλλοντι ἐπρεπε ν' ἀνατεθῇ ἢ νοσηλεία τῶν ἀσθενῶν εἰς καλογραίας ἢ εἰς λαϊκὰ πρόσωπα. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ παρήχοντο τὰ ἔτη, μετ' αὐτῶν ὅμως δὲν συμπαρήχθη καὶ οἱ τρεῖς ἀχώριστοι τῶν πασχόντων σύμφοροι: ἄλγηδόνες, πᾶθη καὶ κακὴ νοσηλεία. Παράμοιον τι φαινόμενον παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς ἰατροὺς τῶν Παρισίων. Τὰ ὀνόματά τινων ἐξ αὐτῶν ἤχουν εὐφῆμως ἀνὰ σύμψασαν τὴν ὑψηλίον, πρὸς αὐτοὺς, ὡς εἰς χρηστήρια συρρέουν

(*) Ἐδομοσιεὺθη πρὸ τινος ἐν τῷ Νέῳ Ἐλευθέρῳ Τύτῳ τῆς Βιέννης.

πανταχόθεν μετ' εὐλαβείας ἀσθενεῖς, ζητοῦντες βοήθειαν. Ἄλλὰ τίς ἐκ τῆς μέσης τάξεως, τίς ἐκ τῶν μέσων στραμάτων τῆς κοινωνίας δύναται νὰ προσπέσῃ αὐτοῖς; ἢ νὰ τοὺς προσελκύσῃ παρὰ τὴν κλίνην του; Ἰσχυροίτεροι τῆς ἡγεμονίας καὶ ὑλόκληρον περιουσίαν ἐν τοῖς θυλακίοις του, ἢ Βογιάρος τις, ἢ ὁ πρέσβυς κράτους χορηγοῦντος παράσημα, ἢ ἐκατομμυριοῦχος τις πρέσβυς ἐξωτικῆς τινος δημοκρατίας, τέλος πάντων μόνον κύριος ἀδιακεκρυμμένος, ὁ ὁποῖος μὲ ἄλλους λόγους ἔχει ἰδιόκτιστον μέγαρον, ἢ κατοικεῖ ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι τοῦ περιφανέστερου καὶ θαπανηροτέρου ξενοδοχείου τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσος.

Ἄλλ' ἐὰν κοινὸς τις Ονητός (καὶ μάλιστα διπλῶς Ονητός, ὡς ἔχων ἀνάγκην ἰατροῦ) ζητήσῃ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἰατρικὴ τις ἐξουχία, ἐνενηχίοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν θὰ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν ὅτι: «ὡ τὰδε ἐξοχώτατος λυπεῖται μὴ δυνάμενος, ἐνεκα πᾶρα πολλῶν ἀσχολιῶν, νὰ σὰς ὑποσχεθῇ ὀρισμένην συνέντευξιν». Δὲν μὲν λοιπὸν ἄλλο παρὰ, ἐὰν τοῦτο δυνατόν, νὰ μεταβῇ τις εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαθμῶνος, εἰς τὸ οἶκημα δηλαδὴ τοῦ δόκτορος καθ' ἣν ὄραν δέχεται τοὺς ἀσθενεῖς.

Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας χιλιάκις προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ, παρὰ νὰ ὑποστῇ ὅλην ἐκείνην τὴν βίασιν τῆς καταθλιπτικῆς καὶ ἀτελευτήτου προσδοκίας. Πολὺ ἀκριβῶς ἀγοράζει τὸν χρησμὸν τοῦ ἰατροῦ ὁ ἠναγκασμένος νὰ διέρρηγται ὀλοκλήρους ὥρας ἐν τῷ μέσῳ ἀσθενῶν, οἱ ὁποῖοι, καταπεπονημένοι καὶ ἀπολέσαντες πάντα ἠθικὸν χαλινόν, δὲν συγκρατοῦνται πλέον καὶ ἀπροκαλύπτως δεικνύουν ὑπ' ἴλας τὰς δυνατὰς μορφὰς τῆς ἀσχημίας τὰ φοβερά καὶ ἀποτρόπαια αὐτῶν πᾶθη.

Καὶ βταν τέλος ἔλθῃ ἡ στιγμή τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἐλπίδος, ὅταν τέλος εὐτυχῆσῃ ὁ ἀσθενὴς νὰ παρυσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ συμβούλου καὶ σωτήρος του, βλέπει, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀπέναντι του ἀνθρώπον, ἔξην τλημένον ἤδη καὶ ἀφηρημένον, ὁ ὁποῖος μόλις τὸν ἀκούει καὶ ὁ ὁποῖος διὰ πολλῶν καὶ παντοίων, διὰ τὸν πάσχοντα προβλητικῶν τρόπων τῷ δίδει νὰ ἐννοήσῃ ὁπόσον θὰ ἔχαιρεν, ἐὰν ἄλλον ἐβλεπεν ἤδη ἀπέναντι του, διὰ τὴν παρτωθῆ τέλος ἢ καθημερινὴ ἔργασια.

Καὶ ὅμως ἔφερον ὁ ἀτυχῆς ἀσθενὴς συστατικὸν γράμμα πρὸς αὐτόν ἐκ μέρους τοῦ δικαστικοῦ ἰατροῦ Ν. Ν. Ὁ ἐξοχώτατος ἔρριψε βίβλαια βλήματα κενὸν καὶ ἀόριστον ἐπὶ τοῦ γράμματος, ἀλλὰ τὸ ἔθηκεν ἀμέσως κατὰ μέρος χωρὶς πραγματικῶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ. Οὔτε καὶ ἡ παραμικρὰ αὐτῆς εὐπροσηγορίας ἐξωραίζει τὴν στενωχῶρον ἐκείνην στιγμὴν. Ὅπως ὅποτε ὅμως ἐν τοιαύ-

ταις περιστάσεων αἱ ἱατρικαὶ ἐξοχότητες δὲν πταίουσι. Ἐνοχλοῦνται καὶ αὐτοὶ παρὰ πολὺ. Ἡ ἀνθρωπίνη γνώσις ἔχει τὰ ὅριά της. Ὅταν δὲ τις καθημέραν, καθημέραν ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας, ἀναγκάζεται νὰ κατατρίβῃ τὸν νοῦν του κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καταλαμβάνεται ἐπὶ τέλους ὑπ' αἰσθημάτων φυσικῆς ἀμύνης, ὑπὸ ἀνακισθησῶν τούλχιςτον καὶ ἀδιαφορίας.

Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα, προκειμένου περὶ τῶν ἱατρῶν δευτέρως, τρίτης ἢ καὶ οὐδεμιᾶς τάξεως. Ὅταν καὶ οὗτοι οἰκειοποιῶνται συνηθείας παρομοίας πρὸς τὰς τῶν πολυασθῶλων καὶ πρώτης τάξεως συναδέλφων των, δι' αὐτοὺς ἀξίζει Μαλιέρος, ὁ ὅποιος ἔγραψε τὸσον πικρὰν ἀτύραν κατὰ τῶν ἱατρῶν.

Δὲν ἠμιλοῦμεν βεβαίως περὶ τῶν ἐξαίρεσεων, διότι ὑπάρχουν καὶ ἱατροί, οἱ ὅποιοι ἔχοντες τὴν εὐγενῆ συναισθησὴν τῆς φιλανθρωπικῆς τῶν κλήσεως ἐργάζονται πολλὰκις πάσῃ δυνάμει ἐπ' ἀγαθῶ τῶν πασχόντων, οὐδὲ κάμνονεν λόγον περὶ τῶν λεγομ. οἰκιακῶν ἱατρῶν, οἱ ὅποιοι ἐπὶ ἔτη δλόκληρα γνωρίζουν φιλικῶς τὰς οἰκογενείας καὶ παρέχουν αὐταῖς εἰς πάσαν περιστάσειν προθύμως τὴν ἐνεργητικὴν των συνδρομήν, οὐδὲ ἀναφέρονεν τοὺς πολιτικούς ἐκείνους δόκτορας, οἱ ὅποιοι χάριν τῶν πολιτικῶν των σκοπιῶν παρουσιάζονται δωρεάν φίλοι καὶ σύμβουλοι τῶν πτωχῶν, ἀλλὰ λέγομεν περὶ τῶν κοινῶν ἱατρῶν τῶν Παρισίων, τοὺς ὁποίους κἀλὸν εἶνε νὰ γνωρίσωμεν ὀλίγον ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Τοῦ συρφετοῦ τούτου πρώτη φροντίς εἶνε ν' ἀποκτήσῃ μίαν οἰανδήποτα εἰδικότητα. Εἶνε ἀληθές, ὅτι τινὲς κατορθοῦσι θαυμασίως νὰ τελειοποιηθῶσι εἰς τὸ εἶδος των. Ἄλλὰ τὴν εἰδικότητα των ἐφαρμόζουν εἰς πάντα ἀσθενῆ ὅστις ἤθελε τυχὸν τοῖς παρουσιασθῆ, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ πᾶς φιλόσοφος δημιουργεῖ ἐν ἰδικόν του σύστημα καὶ ἴλα τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως θέλει καὶ καλὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ καιροῦ τοῦ συστήματός του, ἀδιαφορῶν ἕαν ἐφαρμόζονται ἢ μή.

Πόσον σπάνιοι εἶνε οἱ ἱατροὶ ἐδῶ, οἱ ὅποιοι νὰ δύνανται νὰ κάμουν μίαν φρόνιμον κἄν διάγνωσιν περὶ τῆς γενικῆς τοῦ ἀσθενοῦς καταστάσεως! Ἐπι δεῖ σπανιώτεροι εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐξ ἀγάπης μὲν πρὸς τὴν ἐπιστήμην εἶνε προσεκτικοὶ παρατηρηταί, ἐκ φιλανθρωπίας δὲ φίλοι εὐκρινεῖς τῶν πελατῶν των!

Οἱ πλείστοι τῶν παρισιαίων ἱατρῶν εἶνε ἕμπροσθεν τῆς ἱατρικῆς. Ἐμπορικῶς καὶ ψυχρῶς κάμνουν τὰς ἐπισκέψεις των. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δὲ τὸ ποσὸν τῆς προσοχῆς των ῥυθμίζεται ἀνάλογως πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας. Ὅποιο-δήποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ τοῦ φαρμάματος τούτου ἱατρός οὐδέποτε οὐδ'

ἐπὶ ἐν λεπτόν τῆς ὥρας θὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπισκεψίν του. Καὶ αὐτοὶ οἱ κατώτεροι καὶ ἀσημότεροι ἱατροὶ ἔχουν ὠσιμένως τὰς ὥρας τῶν ἐπισκέψεων των, καὶ αὐτοὶ δὲ, ἀκόμη καὶ ἂν μὴδ' ἔνα ἀσθενῆ εἶδον προσερχόμενον ἐπὶ ἐλόκληρον ἐβδομάδα, θὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περιμένῃ εἰς τὸν προθάλαμον, διὰ τὸν λόγον ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι συναδέλφοι ἔτση κάμνουν καὶ διότι δὲν ἔβλουν νὰ φκνοῦν, ὅτι δὲν ἔχουν ἀσχολίας. Ἐὰν ὁ ἱατρός αὐτός προσκληθῆ παρὰ τινι ἀσθενεῖ, ἐρχεται πάντοτε ὥρας τινὰς ἀργότερον. Τοῦτο, φαίνεται, διακρίνει τοὺς μεγάλους καὶ διακεκριμένους ἱατροὺς. Ἐὰν δὲ παρκατῆ ἀνάγκη ἱατροῦ τὴν νύκτα—ἄ, ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήσῃ τότε τὸν ἀτυχεῖ πάσχοντα! Εὐτυχέστατος δύνανται νὰ θεωρηθῆ ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος, χάριν τοῦ ἠποίου ἐγείρεται τὴν νύκτα ὁ ἱατρός, ὅπως τὸν ἐπισκεφθῆ! Ἐἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὅλοι σχεδὸν οἱ ἱατροὶ εἶνε πολὺ ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι. Περὶ πάντων δύνανται νὰ ἠμιλήσουν, καὶ περὶ πολιτικῆς καὶ περὶ ἐθνικῆς οικονομίας, καὶ περὶ τέχνης καὶ περὶ κοινωνικοῦ καὶ περὶ ἱποδρομιῶν, χαρτοπαιγνίου, τσιριδίων, ἀκόμη δὲ καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ἱατρικῆς. Ἐὶς χαρακτηριστικὸν τῶν γνώρισμα εἶνε ἀμέσως νὰ μακτεῖν τὰ πάντα, νὰ ἐξημεύουν καθενὸς τοὺς στοχασμούς. Μάλιστα ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ὁ ἀσθενὴς, καὶ ἐκαμὲν ἐν τῇ ἄμα ὁ δόκτωρ τὴν διάγνωσίν του. Ἡ στηθοσκοπία εἶνε περιττὸν τι μόνον καὶ ἀνωφελές συμπλήρωμα. Καὶ ἂνε ταύτης ἡ ὀξυδερκαία του διαβλέπει καὶ διαγνωσκῆ τὸ πᾶν. Πλάνη καὶ σφάλμα ἐδῶ δὲν χωρεῖ. Καταπραγματικὴ δὲ εἶνε ἡ ταχυδακτυλοφυγική του ἱκανότης περὶ τὸ συντάσσειν φάρμακα. Τὰ τοιαῦτα εἶνε ἀτελείατα. Καὶ ἐν ἀκρότη φαιλίδιον καὶ μίαν ἀκόμη διάλυσιν, καὶ κόνειν τινὰς πρὸς τούτοις καὶ καταπότιν εἶνε κἀλλὸν νὰ λαμβάνῃ ὁ ἀσθενὴς ἀνὰ πάσαν ὥραν νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας. Ἐὰν δὲν ἐνήργησῃ τὸ πρῶτον φάρμακον, ἢ ἐὰν ἐνήργησῃ κακῶς, ἢ ἔπερ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον συμβαίνει, τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ δεινὸς Ἀσκληπιάδης γράφει νωχελῶς ἑτέραν συνταγήν, τὴν ἠποίαν τῇ ἐπαύριον διαδέχεται καὶ τρίτη καὶ τετάρτη καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἡ δολοφόνος ἀβτη διαγωγή, τὴν ὁποίαν εἰρωνικῶς ἀποκαλοῦμεν ἱατρικὴν βοήθειαν, δὲν ῥυθμίζεται πάντοτε ἀνάλογως πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ἀμοιβῆς. Καὶ ὁ ἀσημότερος ἱατρός διὰ μίαν ἐπισκεψίν παρ' ἐαυτῷ ἀπαιτεῖ πέντε φράγκα, δέκα δὲ δι' ἐπισκεψίν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀσθενοῦς. Οἱ μέτροι ἱατροὶ ἀπαιτοῦν παρ' ἐαυτοῖς μὲν ἀντιμῆς συνταγῆς δέκα φράγκα, εἴκοσι δὲ διὰ τὸ ἐπισκεφθῶσιν ἀπαξ τὸν πάσχοντα εἰς τὸν οἶκόν του. Οἱ δὲ φημισμένοι συναδέλφοι των ἀπαιτοῦν παρ' ἐαυτοῖς μὲν τεσσαράκοντα φράγκα, ἀνυπολόγιστον δὲ ποσὸν διὰ μίαν ἐπισκεψίν ἐκτὸς τοῦ οἴκου των. Περὶ δὲ τῶν ἐχόντων παγκό-

σμιον φήμην ἐξοχωτάτων δὲν ἠμιλοῦμεν. Αὐτοὶ ἐρίζουν τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὸν κόπον των ἀνάλογως πρὸς τὸ μέγεθος τῆς περιουσίας τοῦ προσερχομένου.

Νεαρά τις κυρία, ἡ ἠποία εἶχε περισσώτερον χρυσὸν εἰς τὸν λάρυγγα, πκρὰ ἐν τῇ θυλακίῳ της, ἠθέλησεν δικάσῃμὸν τινὰ ἱατρὸν ἀντὶ δύο ἐπισκέψεων ν' ἀμείψῃ διὰ τοῦ ἡμέρας τῆς ἀώσιμην πληρωμῆς.—«Ὡ ὄχι, παρετήρησεν αὐτὸς μετὰ ψυχρότητος, ἐκάστη συμβουλή μου κοστίζει δύο λουδοβίκια καὶ ὄχι ἐν! — ἄ ἔτση!» ἀνεφώνησεν ἐρυθροῖσασα ἡ κυρία καὶ ἐπλήρωσε. Ἄλλως τε ἠδύνατο πολὺ καλὰ νὰ μὴ ἐρυθιάσῃ.

Οἱ φαρμακοποιοὶ δὲν ὑπολείπονται τῶν ἱατρῶν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις των, τοὺς ὑπερτεροῦν μάλιστα ἔχι σπανίως. Ἐν τοῖς φημιζομένοις φαρμακείοις τῶν Παρισίων τιμῶνται ἀντὶ δέκα φράγκων φάρμακα, τὰ ἠποία ἀλλαγῶ τιμῶνται μόνον ἀντὶ τριῶν ἢ τεσσάρων ὑπάρχουν ὅμως καὶ φαρμακεία πωλοῦντα φάρμακα ἀμφιβόλου ποιότητος, τὸ δὲ χειρίστητον, ὑπάρχουν καὶ τινὰ, ἠπου δὲν ἐκτελοῦνται κατὰ γράμμα καὶ συνταγῆ τοῦ ἱατροῦ. Ἄκεῖ ὅτι οὗτος γράφει, γράφει καὶ γράφει, ὁ δὲ ἀσθενὴς πληρώνει, πληρώνει καὶ πάντοτε πληρώνει. Πόσον ἀκριβὰ εἶνε ἡ τοιαύτη βιομηχανία!

Μοι ἤτο πεπωμένον φίλον μου τινὰ πάσχοντα νὰ συνοδεύσω εἰς τὴν ἀνὰ τοὺς ἱατροὺς τῶν Παρισίων περιουσίαν του, ἐπειδὴ τὸ ἀτυχεῖς τοῦτο θῦμα δὲν εἶχε πλέον ἀρκετὴν δραστηριότητα, ὅπως μόνον του ἐπιχειρήσῃ αὐτῆν.

Ἦτον ὁ δυστυχὴς κατεληγμένος ὑπὸ φρικτῆς μελαγχολίας, ἦτον ἀπαρκαμύθητος καὶ ἐπόθει ἀντὶ πάσης θυσίας ν' ἀπαλλαγῆ τῆς φοβερᾶς ταύτης καταστάσεως. — «Πηγάζετε λοιπόν, μάς εἶπον, μὲ τὸν φίλον σας πρὸς τὸν ἱατρὸν Χ. Αὐτὸς ἔσωσε τὴν πενθερὰν τῆς ἐξαδέλφης μου ἐκ τρίτου γάμου τοῦ ἐκ πατρὸς θεῖου μου. Ἄποφασίζομεν λοιπόν καὶ ἡμεῖς καὶ μεταβαίνομεν πρὸς τὸν ἱατρὸν Χ., ὁ ὅποιος ἔσωσε τὴν πενθερὰν τῆς ἐξαδέλφης ἐκ τρίτου γάμου κτλ. — Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ ἱατρός Χ.» — «Μάλιστα! Σκὰλα Β, εἰς τὴν δευτέραν αὐλήν δεξιᾶ, πρῶτον πάτωμα, ἄνωθεν τοῦ μεσωρόφου, ἀριστερᾶ!» — «Πολὺ καλὰ! εὐχαριστῶ!» Ἄλλ' εἶπε νὰ μὴ εὐρισκεν ὁ φίλος μου ποτὲ τὸν δρόμον τοῦτον.

Ἐπὶ τῆς ἐπιλύσεως μάς ὑποδέχεται καὶ μάς προσβλέπει μὲ ὄμματα ἀναμένοντα μακίαι, ἐν ᾗ μετὰ χάριτος ἀποθέτει κατὰ μέρος τὴν βάλανον μας. Ἐπὶ ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἀβουσαν, ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ἠποίας εἶνε ἀνηρτημένοι εἰκόνες ἐκ τῆς τελευταίας ἐκθέσεως. Ὁ ἱατρός μας εἶνε λοιπόν καὶ φίλος τῆς τέχνης· ἀλλὰ καὶ ποῖος παρισιανὸς δὲν εἶνε τοιοῦτος; Φυσικῶς πρέπει νὰ περιμεῖνομεν. Μία παράξενος στενοχωρία μάς ἐκαμει-

σωπηλοῦς. Τέλος ἀνοίγεται ἡ θύρα. Διὰ σοβαροῦς καὶ μεγαλοπρεποῦς χειρονομίας μάς προσκαλεῖ ὁ ἱατρός νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ σπουδασιτῆρόν του. Ὑπερᾶνω τῆς ἔδρας τοῦ ἱατροῦ κρέματα ἡ εἰκὼν διασήμερος τινὸς συναδέλφου του μὲ τὴν ἰδιόχειρόν του ὑπογραφήν κάτωθεν, ὀλίγον δὲ περαιτέρω ἡ εἰκὼν ἡγεμόνος τινὸς οἰουδηήποτε. Ὁ ἱατρός καθίεται ἐμπροσθεν μέλανος γραφείου, οἰνεῖ φερέτρον τῶν παραπόνων τῶν ἀτυχῶν ἀσθενῶν. Ἐπὶ τῆς μαύρης αὐτῆς τραπέζης κείνται δύο λάμποντα λουδοβίκια, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρανοήσεως ἐκ μέρους τοῦ πελάτου.—«Λοιπὸν τί εἶνε; τί ἔχετε; ἐρωτᾷ ὁ ἱατρός Χ, βίπτων λοξὸν βλέμμα πρὸς τὸν φίλον μου. Οὗτος ἀρχίζει ψελλίζων ν' ἀφηγητῆται τὰ δεινοπαθήματά του, ἀλλὰ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν εἰσαγωγὴν, ὁ ἱατρός ἀμέσως σπεύδει νὰ τὸν διαφωτίσῃ περὶ τῆς νόσου του δι' ἑσμοῦ λατινικῶν καὶ ἑλληνικῶν λέξεων.»—«Ἀἰ φυσικά! ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις . . . νὰ . . . καμμία ἀμφιβολία περὶ τούτου. Ἡ καρδία ἔχει μὲν καλῶς, ἀλλὰ τὰ περιχώρα τῆς ἐσπῆσαν καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ λάβητε ἐν ἀναληπτικὸν φάρμακον. Καμφρέιν!»—«Καμφρέιν; ἀλλὰ, κύριε ἱατρέ, ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ οὐτε τὸν συνεισμενόμενον καμφρὸν νὰ ὑποφέρω.»—«Δὲν πειράζει. Πάρατε τὴν καμφρέιν. Ἐὰν δὲν ἐνεργήσῃ καθὼς θέλομεν, θὰ δοκιμάσωμεν ἄλλα.» — «Ἐστὼ!» Ἄλλ' ἡ καμφρέιν δὲν ἐνήργησεν ὅπως ἤθελεν ὁ ἱατρός, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ὅπως ἤθελεν ὁ φίλος μας. Αἰ δυνάμεις του ὁσημέραι τὸν ἐγκατέλειπον.

— Καλὰ τὰ παθαίνει, μάς εἶπεν εἰς τῶν γνωρίμων· διατί δὲν πηγάζει εἰς τὸν ἰδικόν μου ἱατρὸν κύριον Β., ὁ ὅποιος ὡς διὰ θαύματος ἔσωσε τὸν θεῖον μου;» Ἀποφασίζεται νὰ μεταβῶμεν καὶ πρὸς τὸν ἱατρὸν Β. Οὗτος κατοικεῖ ἐν μεγάρῳ καὶ μάς ἀφίνει νὰ περιμενομεν περισσώτερον, παρ' ὅσον ὁ ἀξιότιμος κύριος συναδέλφος του.

Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν δεικνύει σοβαρότητα, ὅσα πραγματικῶς μόνον εἰς θαυματουργὸν ἀμύζει.—«Ἐτση, ἔτση, ἔτση! Ὁ φίλος σας, λέγου, ἔχει βλαμμένην τὴν καρδίαν; Σταθήτε ν' ἀκροασθῶ. Οὐτε ἔγνος βλάβης. Ἡ καρδία του εἶνε ὑγιεινὴ καὶ τῆς ἰδικῆς μου. Ξεῦρατε τί εἶνε βλαμμένος; Ὁ στόμαχος; λαμβάνετε καμφρέιν; Ἐξὼ ἡ καμφρέιν! Ἐἰπάτε μοι τώρα, χωνεύετε καλὰ;— Ἀρκετὰ καλὰ, κύριε ἱατρέ.»—«Ὁχι! ἀκριβῶς χωνεύετε ἀχι καλὰ. Ἐτση εὐκολα εὐκολα νὰ μὴ λέγετε τούτου. Ἐγὼ σας λέγω ὅτι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ χωνεύετε καθόλου.»—«Ἄς ἦνε τέλος πάντων, λέγει δειλῶς καὶ ἀναστεναζών ὁ ἀσθενὴς· δὲν χωνεύω καλὰ.»—«Κοιμᾶσθε τὴν νύκτα; ἐρωτᾷ ὁ ἱατρός.»—«Πάρα πολὺ μάλιστα καὶ ὅταν ἐξυπνῶ τὸ πρωῖ, πάλιν εἶμαι ἀποκαμωμένος.» — «Ὁ στόμαχος!

δ στόμαχος! αναφανεί θριαμβευτικώς ο ιατρός. Νομίζετε μόνον ότι κοιμάσθε πραγματικώς.» — «Άλλά, κύριε ιατρέ. . . — «Έκείνο που σας λέγω· δεν κοιμάσθε επειδή βλέπετε φοβερά όνειρα.»

Ο άσθενής παραδέχεται σιωπών τας αντίρρησης του ιατρού, όπόιως εξακολουθεί λέγων: «Άλλο τι δεν είμπορεί να ήνε· άλλ' ήμείς έχομεν φάρμακα, όχι έρεθιστικά, άλλα καταπραυντικά, έννοείτε; Αυτών έχετε σεις ανάγκην! Και ήρχισεν ο ήμέτερος Άσκληπιιάδης να καταστρώνη άτελεύτητον κατάλογον φαρμάκων, φ αγνητών, ών έπρεπε ν' απέχη, και ποτών, όσα έπρεπε να πίνη. Έκτός τούτου τον συνεβούλευσε τά έπιδοθη και εις την ξιρασκίαν.

Ο ιατρός είχε καλώς, ο φαρμακοποιός είχε και αυτός καλώς, άλλ' ο φίλος μας είχε κάκιστα. Είς οίκτον εκίνει τους περι αυτόν, ότε δέξήμεραν τινά έτερος γνώριμος τον συνήτησε, τή είπε: «Διατί δεν επισκέπτεσθε τον ιατρόν Ζ., ώς γνωστόν, ένα από τους καλλίτερους ιατρούς των Παρισίων; Μεταβαίνουμεν και προς τούτον. Οι τρόποι του είνε εύπροσήγοροι, αλλά και ούτος έχει επί της μαύρης τραπέζης του κείμενα δύο χρυσά λουδοβίκια. Ο φίλος μου δεν προφθάνει να διηγήσθ. Ο ιατρός Ζ. έγίνωσκε τά πάντα, πριν ή άνοίξη ούτος τό στόμα του, άνοπομόνως δέ τον ήρώτησεν: — «Έχετε καρδιοχτύπι; παλμούς;» — «Όχι!» — «Πόιος λοιπόν σας είπεν ότι δεν έχετε υγιή καρδίαν;» — «Ο συνάδελφός σας κύριος Χ.» — «Περίεργον! αυτός είνε καλός ιατρός. Έχετε στομαχικάς ένοχλήσεις;» — «Όχι!» — «Πόιος λοιπόν σας είπεν, ότι πάσχει ο στόμαχός σας;» — «Ο συνάδελφός σας κύριος Β.» — «Ο ιατρός Β.; Άλλ' αυτός είνε πολύ καλός ιατρός. Να σας είπω· ζεύρετε τί έχετε; Είσαθε νευρικός. Όχι έγκεφαλικάς πάσχων, ούτε ήλίθιος, ούτε παρακρούων· τά νεύρα σας έχαλαρώθησαν. Τί σας έδωκαν οι συνάδελφοί μου; Σταθήτε να ιδώ. . . χμ. . . χμ. . . μμ. . . Όλα καλά είνε. Μπορείτε να εξακολουθήτε να τά πέρνετε όλα. Άς ήνε και την καφεΐνην. Δείπει όμως κάτι άκόμη, τό όποϊον εγώ θα προσθέσω. Έκτός τούτου πρέπει να ίππεύητε όλιγον, να γυμνάξησθε και να κάμνητε καθ' ήμέραν παρατεταμένās ψυχρολουσίας· να συγάζητε εις εύρέστους και διασκεδαστικάς συναναστροφάς. Άλλά να μή κάμνητε κατάχρησιν!» — «Θέλετε να μ' εξετάσητε, ιατρέ;» — «Ω, δεν είνε ανάγκη. Ποίαν ιδέαν έχετε περί του Βουλανζέ;» — «Ότι είνε τούλάχιστον υγιέστερος έμού.» — «Εεύρετε ότι ήλθον πολλάκις εις Γερμανίαν; Κατ' έτος μεταβαίνω εις Βιέννην και Πέστην. Λαμπρός ζυθος. Και ώραίαι γυναίκες. Δεν χωνεύω όμως ν' άκούω παντού τον Γκαίτε και τον Σίλλερ.» — «Και εις

την Πέστην;» — «Μά τον Θεόν, δι' αυτούς και μόνους ύπερηφανεύεσθε. Είλικρινώς σας λέγω, ότι ούτε τον Γκαίτε χωνεύω, ούτε τό Σίλλερ. προτιμώ ήμωσ όπωσδήποτε τον δεύτερον.» — «Έννοείτε λοιπόν καλώς την γερμανικήν;» — «Ω όχι! Καθείς ήμωσ έχει τας άδυναμίας του.»

Και υγιής άκόμη άνθρωπος δύσκολον ήτος να ύποστή αύτην την δοκιμασίαν, δια ταύτα σπεύδομεν ν' αποχωρήσωμεν, κατά δέ την έξοδον ο ύπηρέτης σπεύδει βαθέως ύποκλυόμενος να μάς δώση την βάρδόν μας. Τί εύσυνείδητος εισπραχτωρ!

Ο άτυχής φίλος μου λαμβάνει όλα τά φάρμακα, πίνει ζυθον μετά μεταλλικου ύδατος, ίππεύει, ξιφομαχεί, κάμνει ψυχρολουσίας, άλλα πάλιν άνευ ώφελείας. — «Καλά τά παθαίνει!» μάς λέγει ήμέραν τινά άλλος τις γνώριμος.» — «Άλλά τί να κάμη επί τέλους;» — «Άς υπάγη και εις τον ιατρόν Δ. τον καλλίτερον μαθητήν του δικαστήου καθηγητοϋ Λ. Είνε μόν άκόμη μικρός ιατρός, άλλα καλλίτερος από τους φημισμένους! Και προς τούτον επί τέλους καταφεύγομεν και, ω του Θεάματος! Βλέπομεν άπάναντί μας ιατρόν, ο ύπόιός μας άκούει, δεν μάς διακόπτει, δεν τά γνωρίζει όλα εκ των προτέρων καλλίτερα, άλλ' άφίνει τον άσθενή ν' αποτελειώση την αφήγησίον του. Άλλά και ούτος μεθ' όλην του την σιωπήν, δεν κάμνει άλλο, παρά να προσθήσθ εις τας άλλας και μίαν έτι νέαν συνταγήν, να συμβουλεύσθ διαμονήν εις τας εξοχάς της Ιταλίας, με άλλους λόγους έννοεί να έχη τις έτήσιον εισόδημα 60,000 φράγκων, ών έν τρίτον ήθελε ήράψει τους ιατρούς και έτερον τρίτον τους φαρμακοποιούς. Η τοιαύτη θεραπεία σημαίνει έν Παρισίοις τον θάνατον.

(W. Sinaer)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Θά ήγάπα τις καλλίτερον, άν δεν εγνωρίζεν ότι αγαπή.

Άληθής ώραϊότης έν τη τέχνη είνε ή ώραία αλήθεια.

Όλαι αι ώραι της ζωής πληγώνουν και ή τελευταί φονεύει.

Τό χρήμα είνε πράγμα πεζότατον και ήμωσ είνε τό καλλίτερον μέσον προς καταπολέμησιν της πεζότητος του βίου.

Πολύ τιμητικόν είνε δια τον άνθρωπον ότι έν ταις μύθοις ζητεί αυτός διδάγματα εκ του βίου των ζώων.

Η ΚΑΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ακούσατε, ω άνδρες πολιτικοί, και συνετιόθητε! . . .

Πρό είκοσαετίας άνεγνωρισμένος άρχηγός της Βολιβιανής Δημοκρατίας ήτο ο στρατηγός Βέλζου, όστις στρατηγός Βέλζου είχαν επανκστατίσει άλλοτε κατά του Βελάσκου, όστις Βελάσκος είχαν επανκαταστήσει προγενεστέρας κατά του στρατηγοϋ Βαλλιβιάν, όστις Βαλλιβιάν είχε βιαίως άνατρέψει κατ' τό 1844 τον Σάντα Κρούζ, και ούτω κθεξής κατ' άνωσαν σειράν έν τοίς ζωηροτάτοις χρονίοις της χαριστάτης ταύτης χώρας.

Οι προκάτοχοι του Βέλζου επ' όλιγον μόνον χρόνον είχαν παρκαμίνη έν τη εξουσίη· αύτίς ήμωσ είχαν αναρχηθή και προσκολληθή επ' αύτης μετά γαληνίου έπιμονής πρό δεκαπενταετίας ήδη, δηλαδή πρό αιώνας σχετικώς προς τά εθιμμένα έν Βολιβία. Τό ρητόν αιδώ έφθασα είδώ και θα μείνω» υπήρξε πάντοτε τό άγαπητόν εις πάντας τους άντάως καθημένους επί της κορυφής του κοινωνικού οικοδομήματος, καλώς δ' έξεταζόμενον τό πράγμα φαίνεται ανθρώπινον και λίαν φυσικόν. Πλήν ούχ ήττον ανθρώπινος και φυσικός είνε και ο φθόνος εκείνων όστινες άπομένουσι κάτω θρονοι και κερχηνύτες παρά την βάσιν της κλίμακας και ή έπιθυμία όπως άνέλθωσι και αυτοί και καθήσωσιν εκεί επάνω έν άνέσει. Τό α σήνω έσϋ να καθήσω εγώ» είνε έπίσης ρητόν αιώμων.

Μεταξύ αυτών των φθονούντων τους άλλους και άχθόμενων δια την θέσιν των ήτο εις και εκ των πρώτων μάλιστα ο Μεγαρέγος, στρατηγός και αυτός. Και ποίος δεν είνε στρατηγός εις τας περί τον Ισημερινόν χώρας; Πλήν ή ανατροπή του Βέλζου δεν ήτα έπιχείρημα εύκατόρθωτον, επειδή ο παράδοξος εκείνος πρόεδρος έκυβέρνα άνευ καταπίεσεων και ήγαπάτο παρά του λαού.

Ουδέποτε άνωτάτος άρχηγός κράτους έδειξε χαρακτήρα μάλλον άξιαγάπητον. Συνείλιζε μάλιστα να συμπεριφέρηται προς τους αντιπροσώπους των ζένων δυνάμεων κατ' ότρόπον φαιδρούοντα τους συγγρόνους του. Ίδου έν παράδειγμα: Η θυγάτηρ του Βέλζου καιπερ δεκαπενταετίας μόλις, ώραία, πλουσία, επασχεν εκ θανασιμου άνίας, εκ χωνύσεως, εξ άνιάτου μελαγχολίας. Οι ιατροί της πόλεως; Πάζ, της πρωτεούσης, έμελέτων την νόσον, συνεζήτουσαν και άνεγνώριζον την άδυναμίαν των. Η έπιστήμη και έν αύτη προσέτι τη Άμερικη έχει όρα.

Ο Βέλζου ήμωσ είχαν ύποσχεθή να τους

άπαγγόνισθ, αν ή θυγάτηρ του δεν ήθελε θεωραπειθή και τό κακόν έδεινούτο όσημέραι. Πρωίαν τινά εισελθόν εις τον θάλαμόν της εύραν αύτην όχρηστέραν μελαγχολικώτεραν παρά ποτε. «Ηρχισε να την καθικετεύη εύγλώττως.

— Θέλεις λοιπόν ν' αποθάνω και να με κάμης κ' έμέ ν' αποθάνω εξ αίτίας σου; Πόθεν προέρχεται αύτη ή φιλιβερά άδιαφορία σου, αύτη ή πένθιμος αποθάρρυνσίς σου; Δεν κατέχεις την πρώτην θέσιν έν τη δημοκρατίη μας; δεν έχεις πάν ότι έπιθυμείς; Τι άλλο θέλεις; Θέλεις κανέν ριπίδιον από πετακά στρουθοκαμήλου, κανέν πτηνόν ταριχευμένον;

Η νεάνις έσεισε σφοδρώς την κεφαλήν. . . ουδέν εξ αυτών έπόθει.

— Τι θέλεις λοιπόν δια να είσαι φαιδρά, δια να φανής ηύχαριστημένη επί μίαν ώρα, δια να γελήσης μίαν φορά;

Τότε ή νεάνις άνανήρυσσε προς στιγμήν από της όνειροπολήσεώς της έπρόφερε τας εξής λέξεις:

— Τότε μόνον θα γελάσω όταν ιδώ να γελάση και ο άγγλος πρεσβευτής.

Πλήν ουδέεις είχε ποτε ιδεί γελώντα τον εκτακτον άπεσταλμένον και πληρεξούσιον ύπουργόν της Αύτης Βρεττανικης Μεγαλειότητος. Υπακείμενον έπίσημον, άπαθείς, έπιτετηθευμένον έπεδείκνυε πάντοτε την έπιστημότητά του μετ' εζόχου και άδιαλείπτου σοβαρότητος. Ητο ή έπαρσις προσωποποιητημένη, ή άξιόπρέπεια ένσυναρκαμένη.

— Να υπάγουν άμέσως να ζητήσουν τον άγγλον πρεσβευτήν, να έλθη εϋθως είδώ, πρόκειται περί ύποθέσεως του Κράτους! άνέκραξεν ο Βέλζου.

Μετά έν τέταρτον της ώρας ο πρεσβευτής της Άγγλίας εισήρχετο μεγαλοπρόως και έχαιρείτιζε βαθέως προσκλίνων. Πάροικτα χωρίς να είπη λέξιν ο πρόεδρος της βολιβιανής δημοκρατίας ώρμησε προς αυτόν, ήρπασε δι' άμφοτέρων των χειρών την όσφύν του και ήρχισε να τον γαργαλίση μακρωδώς. Ο πρεσβευτής οϋ μόνον κατελήφθη υπό σφοδρού γέλωτος, αλλά και έγροσπήδησεν. . . Τό θέαμα τούτο βλέπουσα ή νεάνις έφαιδρόνθη, κατεχάρη και λάθη παραχρήμα.

Ρήξις έτηκολούθησε μεταξύ του προέδρου και του πρέσβευς, όστις απήλθεν εκ της χώρας. Ο λόροδος Παάμπερτων, ύπουργός τότε των έξωτερικών έν Λονδίνω, προς έν άνηνέθη παραπονούμενος ο αντιπρόσωπός του, άπεφάσισε να εκδικήση την τόσον βαρείως προσβληθεϊσαν έθνικήν τιμήν. Διέταξε να κομισώσιν αύτώ τον χάρτην της Βολιβίας. . . και παρητήθη του σχεδίου του. Που και πώς ν' αποθιθασθώσι τά στρατεύματα; Έπρεπε να διέλθωσι δια της Περουθίας ή δια της Χιλής, όπερ άδύνατον. Άφ' έτέρου ο Βέλζου ήρνεϊτο ν' αποτείνη αύτην

σιν συγγνώμης. Ἐπί εἰκοσαετίαν ἡ Ἀγγλία δὲν ἀντεπροσωπεύθη παρὰ τῆ κυβέρνησιν τῆς Βολιβίας, τοῦθ' ὅπερ λέγεται ὅτι οὐδὲως ἐτάραξε τοὺς Βολιβιανούς.

Ἐνόνθητον ἄρα διατὶ ὁ πρόεδρος ἐκεῖνος ἤγαπατο τόσον πολὺ παρὰ τοῦ λαοῦ του καὶ διετρεῖτο εἰς τὴν θέσιν του ἐτη ἐπὶ ἔτη παρὰ πᾶσαν συνήθειαν.

IV.

Οὐχ ἦρτον ὁ Μελγαρέχος δὲν ἀπεθαρρύνετο. Ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς παρὰδοσεις, παρακολουθούμενος δὲ ὑπὸ τινων φίλων, ἐξ ὧν ὁ πιστότερος ἦτο τις ὀνόματι Λουὶ Γαθάρου, κατήλθεν εἰς τὰς ἑσθίας, ἐκοιμήσατο ἰσχυρῶς, συνήθισεν εἰς τὴν ἀνάστασιν καὶ ἀποδείχθησιν καὶ παρῶν ζυγίων, ἀνακράζων πρώτος: «Κάτω ὁ Βέλζου! Ζήτω ὁ Μελγαρέχος!» Διενήργησεν ἐν ἄλλοις λόγοις πράξιόν τινα. Πλὴν ὁ ἐν ἐνεργείᾳ πρόεδρος θεωρήσας τὴν ἀπόπειραν ἀρετῆ ἀγλήραν καὶ οἰκτιρῶν αἰσίου, διέταξε νὰ κινήθῃ ὁ στρατός καὶ οἱ ἀντάρται ἐξελθῆσαν τῆς πόλεως διὰ ἀποδοκιμαστικῶν κραυγῶν, διὰ τρυφικισμῶν καὶ λιθοβολισμῶν.

Ὁ Μελγαρέχος ἀπεσύρθη εἰς τὰς περιχωρὰς, ἐκεῖ δὲ συνηώθησεν μετ' αὐτοῦ νέοι ὀπτιχοί, πάντες οἱ κλέπται καὶ οἱ ἀπληπισμένοι. Ἰνδοί τινες ἐφιέμενοι λαφύρων, φουροὶ ἀκατονομαστων ἀρχειῶν, ἐτοιμῶν νὰ διαπράξωσι τὰ πάντα ἀντὶ τριῶν δραχμῶν ἢ ἀντὶ φιάλης ρακίης. Ὁ Μελγαρέχος ἠθέλησε τοὺς ἀνδράς του καὶ εὔρεν αὐτοὺς τρισχιλίους.

Τρισχιλίοι ἦσαν ἐπίσης καὶ οἱ τακτικοὶ στρατιῶται οἱ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Βέλζου καὶ κατέγοντες τὴν πόλιν Παζ. Ἡ πολιτικὴ ἀπεφασίσθη. Ἡ Παζ εἶναι πόλις ἀνυπεράσπιστος μὴ ἔχουσα ὄργανα, διὸ ὁ Βέλζου εἰδοποιηθεὶς ἐν καιρῷ ἐξήγαγε τὸν στρατὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ ἀναπτύξας προήσπισεν αὐτήν. Ἐβύθως ὡς οἱ δύο ἀντίπαλοι στρατοὶ εὔρεθον ἀντιμέτωποι, ἐπέπεσον κατ' ἀλλήλων ὀρμητικῶς διὰ τῶν ὄπλων, διὰ τῶν μαχαίρῶν, ἀτάκτως ἀνακράζοντες ἕκαστος τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ του καὶ ἐπιφωνοῦντες ἀμρότεροι μετ' ἴσης πεποιθήσεως: «Ζήτω ἡ Βολιβία!»

Ἰππεῖς καὶ πεζοὶ ἀναμῆ συνεκρούοντο σφοδρῶς ἑκατέρωθεν διαφιλονεικούντες τὴν νίκην ἦτο ἀληθὴς ἀγὼν περὶ ὑπάρξεως, διότι ἕκαστος τῶν ἀγωνιζομένων ἐπάλασεν ἐπὶ σκοπῷ ὀρισμένῳ καὶ πρὸς ἀτομικὸν ὄφελος ὁ φονεύων ἐμελλε νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ θνήσκοντος. Διὰ τοῦτο ἐμάχοντο κρατερῶς ἐκ τοῦ συστάδην καὶ προσεκάλουν ὀνομαστὶ ἀλλήλους—διότι ὅλοι περίπου ἦσαν γνωστοὶ μεταξὺ των. Ὁ Μελγαρέχος ἀνεζήτει τὸν Βέλζου, ὁ Βέλζου ἀνεζήτει τὸν Μελγαρέχον, πλὴν κατὰ μοιραίαν σύμπτω-

σιν δὲν συνητήθησαν. Ἡ συμπλοκὴ ἤρξατο κατὰ τὴν προῖαν, περὶ τὴν μεσημβρίαν δὲ ἐφάνη ὅτι ὁ πρόεδρος ἐνίκησεν. Ἦτοτε ἀφελῶς ὁ Μελγαρέχος ἔστρεψε τὸν ἵππον του καὶ ἀπέβλεπεν ἐν τάξει. Ἐκ τῶν ὀπαδῶν του ὅσοι δὲν εἶχον ἵππους ἐσφάγησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐμμήθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχηγοῦ των καὶ ἐτάραξαν εἰς φυγήν.

Ἰσπερδὴ ὅμως ὁ Μελγαρέχος ἐκέκτητο τὸν κάλλιστον τῶν ἵππων, συνέβη ὥστε νὰ εὔρεθῃ μόνος εἰς τὴν πεδιάδα, παρακολουθούμενος μετὰ κόπου εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων παρὰ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ὑπασπιστοῦ, Λουὶ Γαθάρου, πρὸς ὃν τὴν προτεραιαν εἶχεν ὑποσχεθῆ τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν. Ἐτρέξαν ἀκόμη ἐπὶ δύο ὄρας οἱ ἵπποι των ἤσθαι κενυκότες καὶ ἀφρίζοντες. Βέβαιος πλέον ὅτι εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀρετῆ ὁ Μελγαρέχος ἐσταμάτησε, μετ' ὀλίγον δὲ κατέφθασε καὶ ὁ δὸν Λουὶ.

Ἄσος πυκνόν, μέλαν, μυστηριώδες, ἄβαστον, ἐκεῖτο ἐμπροσθέν των.

V.

Τὸ ἄσος εἶναι τὸ ἄγνωστον, ἡ σκοτία καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τεράστιοι κληματαῖδες περιπλέκουσι τὰ δένδρα, ἐλίσσονται περὶ τοὺς κλάδους, ἐρπουσι χαμαὶ μετ' ἑνὸς εὐκαμφθῆτος ὄφελος ἢ σιᾶς τοῦ βαρέως καὶ ἀσφυκτικοῦ συλλώματος καλύπτει χώρον ὑγρὸν, βορβορώδη, ἐνθα ὀλισθαίνουσι καὶ ἀναπηθῶσιν ἐρπετῶν, ὧν ἡ ἀφῆ προξενεῖ κερκυνοδόλον θάνατον, ἔντομα, ὧν ἡ γειννάσις ἀποθνήκει θανάσιμος· εἶναι τὸ κατασφύγιον τῶν ἐλλογῶντων πανθήρων, ἡ ἐνέδρα τῶν Ἰνδῶν, ἀγριωτέρων καὶ αὐτῶν τῶν θηρίων· εἶναι τὸ κράτος τῶν φοβερῶν συναντήσεων, τῶν ἀκαταπαύστων κινδύνων, τῶν ἀοράτων ἐρπισμῶν, τῶν αἰφνιδίων ψεύσεων, τῶν ἀλησημονήτων ψιθύρων· εἶναι κόσμος περικαλύπτων πνηγρῶς καὶ δολίως τοὺς εἰς αὐτὸν εἰσχωροῦντας, ἐνθα ὁ πλανηθεὶς ὀδοιπόρος συσπειροῦται, συμπτύσσεται, αἰσθανόμενος ὅτι ἀπειλεῖται πανταχόθεν, ὅτι περικυκλούται ὑπὸ τοῦ θανάτου ὑπὸ παντοίας μορφῆς, ὑπὸ τῶν δηλητηριωδῶν φυτῶν, ὑπὸ τῶν ὀδόντων, τῶν ὀνύχων, τοῦ δηλητηρίου τῶν ζώων, ὑπὸ τοῦ σιδήρου ἐτέρου ἀνθρώπου, πλανηθέντος ὡς αὐτός...

Ὁ Μελγαρέχος ἐκέκτητο τὸ θάρος τῶν τυχοδιωκτῶν ἀλλ' ἐν τούτοις ἐσταμάτησεν εἰς τὴν φοικτὴν ἐκείνην ἐσχατιάν.

— Δὸν Λουὶ, πὺ εἴμεθα; ἠρώτησεν.

Ὁ δὸν Λουὶ ἀπήντησε διὰ νεύματος ἀορίστου, ἀποθεοαρρυσμένου. Οὐδ' αὐτὸς ἐγίνωσκεν.

Ἐν τῇ τροπῇ τοῦ στρατεύματος γινώσκει τις μὲν ὅτι φεύγει, ἀλλὰ δὲν γινώσκει πὺ μεταβάλλει.

— Δυσπιστεῖς πρὸς ἐμέ, δὸν Λουὶ;

Ὁ δὸν Λουὶ δὲν ἀπήντησεν ἰσῶς τῶ ὄντι

ἐδυσπίστει. Ὁ Μελγαρέχος ἐξηκολούθησε μετ' ἑαυτοῦ τὸν ἵππον:

— Ἴδου ἡ ἀνταμειβὴ! Ἰθυσίασθη ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς πατρίδος μου· μόνος ἐτόλμασεν ἀντιμετωπιῶν τὸν τύραννον, νὰ ὑψώσω τὴν σημαίαν τῶν καταπατηθέντων δικαιωμάτων, τῶν ἀπολαθειῶν ἐλευθεριῶν ἀνέλαθον τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ὑποδουλωθέντος λαοῦ, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν δι' ἀπίθειαν πρὸς ἰδιοτελὴ σκοπόν—ὅτ' τὸ ἱερολογοῦμαι, δὸν Λουὶ—οὐδὲν ἐπέθυμσα, οὐδὲν ἠθέλησα, ἐν τῇ γενναίᾳ ταύτῃ ἐπιχειρήσει...

Ὁ δὸν Λουὶ διελογίζετο:

— Ναι, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς προεδρίας.

— Τώρα οἱ φίλοι μοι μετ' ἐγκαταλείπουν, εἶμαι κενός, ἡ κεφαλή μου εἶναι προγεγραμμένη. Ποῖος θείει τὴν κεφαλὴν μου; . . . Τὴν θέλεις, Λουὶ; τὴν θέλεις σὺ; . . .

Ὁ δὸν Λουὶ κατακλιθεὶς χαμαὶ καὶ κρατῶν εἰς τὸν βραχίονα περιδιγμένον τὸν χαλινόν τοῦ ἵππου τοῦ ἐψιθύραζε κρυφῶς:

— Οἱ φίλοι τοῦ τὸν ἐγκαταλείπουν; . . . ἀφοῦ αὐτὸς ἤρξατο! . . . ἔχει καλὸν ἄλλογον . . . τὸ ἰδιὸν μου ἔσκασε ἀπὸ τὸν κόπον . . . Τὴν κεφαλὴν σου; ἐξηκολούθησεν ἀπαντῶν μεγαλοφῶνως, τί νὰ τὴν κάμω;

— Ὁ τὴν ὑπάγεις εἰς τὸν Βέλζου, καὶ αὐτὸς ὅτ' σὲ συγχωρήσῃ, ὅτ' σοὺ χορηγήσῃ τὰ πάντα, θέσιν, τιμὰς, πλοῦτον ὅτ' γείνης μέγας!

— Αἶ! δὸν μ' ἀφίνας νὰ κοιμηθῶ! . . .

Καὶ ζῆνυ πολλῶν ἐνδείξεων σέβαστος ὁ Λουὶ Γαθάρου κατεβίβασε τὸν πῖλόν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ δὲν ἐκινήθη πλέον.

Καθήμενος πλησίον τοῦ ἠττηθεὶς στρατηγὸς ἐξηκολούθει τοὺς πικροὺς διαλογισμοὺς του. Τί ὅτ' ἐγίνετο; τρέμμα δὲν εἶχε, ἐφοβεῖτο δὲ τὰ πάντα, τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Βέλζου, τοὺς ἰδικούς του αὐτοὺς προσέτι, τὰ θηρία, τοὺς Ἰνδοὺς. Τί νὰ πράξῃ; νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Χιλήν, ἥτις ὅτ' τὸν ἐκράτει αἰχμηλωτόν, ὅπως τὸν Σάκτα-Κρούζ, ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Περουβίαν, ἥτις ὅτ' τὸν περιείδεν εἰς τὸν Βέλζου; Ἄλλως τε πῶς νὰ εὐθυνοθῇ; τίνα μέσα συντηρήσεως εἶχεν; Παντοῦ ἠπείλει αὐτὸν ἡ πένια, ἡ αἰσχρὴν, ὁ θάνατος.

Περῆλθε μίχ ὄρα. Αἰφνης ὁ Μελγαρέχος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἐγέλασε πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ὠθώθη, καὶ ἐτυψεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὄμου τὸν κοιμώμενον, ὅστις ἀνηγήθη...

— Δὸν Λουὶ, ἵππευσε διότι ὁ ἀναχωρήσωμεν.

— Καὶ πὺ ὅτ' ὑπάγωμεν;

— Εἰς Παζ!

Δ'

Μόλις εἰς ἀγγελιαφόρος ἀνήγγειλε τὴν νίκην τοῦ Βέλζου, καὶ παρευθὺς πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Παζ, ζῶντες γυναικῆς καὶ παιδία ἐξῆλθον σι-

ρῆθον πρὸς ὑπάντησιν τοῦ προέδρου καὶ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ στρατοῦ. Ἰπτανέκαρψαν οἱ νικηταὶ εἰς τὴν πόλιν συνοδευόμενοι ὑπὸ πλήθους ποικιλοχόρου, θορυβώτους, κραυγάζοντας ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, κλαίοντας ἐκ χαρῆς τὰ ἀνθη κατέπιπτον βροχηδὸν ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν καὶ πυροβόλοιμοι πυκνοὶ ἀντήχουν εἰς τὰς ἑσθίας, ριπτόμενοι εἰς τὸν ἄερα πρὸς ἐνδειξιν ἀγαλλιᾶσεως κοινῆς. Ἐχόμενοι εἰς τὰς πλατείας καὶ οἱ πωληταὶ τῶν ποτῶν δὲν ἐπείφθησαν νὰ γερμίζωσι τὰ ποτήρια διὰ τὰς ραγδαίως προσέσεις. Ὁ Βέλζου ἐφιππος διέσχισε τὴν πόλιν περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ λαμπροσταλιστοῦ ἐπιτελείου του. Ἐγκρίτιζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, εἰκνεί τοὺς βραχίονας, ἔπειτα τὰς χεῖρας, ἐσφιγγε τὰς τῶν ἐνθουσιώτερων, καὶ ἐδύραζε μαγὰ τῇ φωνῇ τὸν θεόν τοῦ πόλεμου καὶ τῆς δικαιοσύνης. Κατόπιν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον του, ἠσπάσθη τὴν θυγατέρα του καὶ διέταξε νὰ παρασκευασθῶσι μεγαλοπρεπῆ συμπόσια καὶ πανηγύρεις. Ἦτο ὁ καιρὸς τοῦ πότου, ὁ καιρὸς τοῦ τυπτεῖν τὴν γῆν ἐν εὐθυμῇ ὀρχήσει δι' ἐλευθέρου ποδῆς, κατὰ τὸν ποιητὴν. Ὁ λαὸς συνηθροίσθη εἰς τὰς πύλας τοῦ προεδρικοῦ μαγάρου, ἐξω δὲ καὶ ἔσω ἐπεκράτει θόρυθος ἡσάκτων καὶ μουσικῆ ἐκκοφαντικῆ διακοπτομένη ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν μεθυστων.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Βέλζου ἐνεφανίζετο εἰς τὸν ἐξῆσθη, ἤγειρε τὸ ποτήριόν του, ἠλόγαιε τὸ ἐνθουσιῶν πλήθος, ἔπειτα ἄμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἐγκρίτιζεν αὐτὸν διὰ χειροκροτημάτων καὶ ζωηρῶν ζητωκραυγῶν. Ὁ θόρυθος τῆς εὐθυμίας ἐπεκράτει ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν φρενιτιωδῶς ἐπιτεινόμενος, ὁ δὲ ἀπὸ τῆς πεδιδδος πνέων ἄνεμος ἔσειε μετὰ τριγμῶν ἐπὶ τῶν βραυθῶντων πλήθους ἀνδρῶν τὰ κυανὰ, ἐρυθρὰ, κίτρινα σκεπάσματα, τὰ παρόμοια πρὸς ὑπερμεγέθεις σημαίας ἀναπηπταμέναις ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς.

Ἡ πανηγυρις διήρκει πρὸ ὠρῶν ἡδῆ, ὅτε ὁ Μελγαρέχος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν. Αἱ πεδῶται ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι καὶ διῆλθον αὐτὰς ἐν τάξει, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ δὸν Λουὶ. Μακρόθεν ἤκουσαν τὰς κραυγὰς καὶ τὰ ἔσκατα· εἰτα διέκριναν τὴν ζωηρὴν κίνησιν τοῦ πλήθους ἐν τῇ πλατείᾳ πρὸ τοῦ ἀνακτοῦρου.

Ἀφίππευσαν.

— Ἀκολούθησέ με ἂν θέλῃς, εἶπεν ὁ Μελγαρέχος, ἰδὼν τὸν ὑπασπιστὴν του διατάζοντα.

— Τί ὅτ' κάμεις ἐκεῖ μέσα;

— Ὁτ' ἰδῆς.

Ὁ Μελγαρέχος εἰσέδυσεν εἰς τὸ πλήθος, ὠθῶν καὶ ὠθούμενος καὶ κραυγάζων ἀτόπον, τόσον ἰσχυρῶς νὰ μεριμνᾷ πῶς ἂν τὸν ἀνεγνώριζον ἢ ὄχι. Ἐξέθετε τὴν ζωὴν του εἰς προφανέστατον ἄμεσον κίνδυνον.

Ήρθεσαν εν τούτοις σώως, διότι ακόμη ήτο επίροδος, άλλ' υπό τας χλευαστικές αποδοκιμασίας του πλήθους μέχρι της πύλης του προεδρικού μεγάρου. Αξιωματικός τις ιδών αυτόν έδραμε να ειδοποιήση τον Βέλζου. Ο Μελγαρέχος ανήρχετο την κλίμακα διά βήματος ήσυχωτάτου.

Ο Βέλζου ήτο οινοπαρής: ενόμιεν ότι επρόκειτο περί υποταγής του ήττηθέντος.

Ανεμνήσθη του Δυούστου και της επεικειάς του: απέφασε να φανή μέγας, γενναίωφρων προς τον Κίνκν και να μη τον απαγχονίση την ιδίαν εκείνην ήμέραν· επί τη ιδέα δε της τούτης μακροθυμίας του συνεκινήθη μέχρι διακρίων.

— Άς εισέλθη! άς εισέλθη! έτραύλισεν ή σημερινή ήμέρα είνε μία από τας ώραιότερας της ζωής μου... Θεέ μου!

Ότε δε ή στασιαστής ανεφανίσθη πρόεθη προς αυτόν κλονιζόμενος, εύχαρις, με άνοικτάς τας άγκυλάς.

Τότε απαθώς ή Μελγαρέχος έσυρεν από της ζώνης του πιστόλιον και εκ του συστάδην έπυροβόλησε κατά του νικητού του. Ο Βέλζου έπεσαν άπνους εν τή άμα. Μεταξύ των παραστώτων ήκούσθη κραυγή τις, έγένετο θόρυβός τις... πλην ούδεις εκινήθη. Ο Μελγαρέχος στραφείς προσέβλεψεν αυτούς κατά πρόσωπον. Είτα μετίθη εις τον έξώστην, απέσπασε την εθνικήν σημαίαν και σείων αυτήν υπέρ την κεφαλήν του άνέκραξε:

- Ζήτω ή πρόεδρος Μελγαρέχος!
- Κάτωθεν ή πιστός δόν Λουί επανέλαθεν:
- Ζήτω ή πρόεδρος Μελγαρέχος.
- Και τό έντός και εκτός πλήθος έμβρόντητον, έννοούν τό σθένος του άνδρός, μετά στιγμην θάμβους, άνέκραξαν επίσης εκ καρδίας και ύμωφώνως:
- Ζήτω ή Μελγαρέχος! . . . Ζήτω ή Μελγαρέχος!

(Μετάφρασις) X.

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΟΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Είμαι κωφός και από τά δύο ότα δι' όποιον μου διμλεί περί του παρελθόντος.

* Αρχίω να πιστεύω ότι διά να επιτύχης ασφαλώς δεν χρειάζεται ίσως τόσο να δυσπιστής προς τους άλλους όσον προς τον έαυτόν σου.

* Είς τό βάθος παντός παράφρονος πρέπει να είνε πάντοτε ένας καλός άνθρωπος.

* Πολλάκις φαίνεται κανείς άνόητος φοβούμενος μήπως φανή άναίδης και φαίνεται άναίδης διά να μη φανή άνόητος.

ΙΣΙΟΝ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΗΔΕΒΙΑ ΗΓΕΜΟΝΙΔΟΣ ΕΝ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡ

Ανταποκριτής του παρισινού Χρόνου επιστέλλει αυτόν εκ του βασιλείου των Κοβίς τας κάτωθι λεπτομερείας, ών αυτόπτης υπήρξε, περί κηδείας ήγεμονίδος, εκ του βασιλικού οικου του βασιλεύοντος της χώρας ταύτης.

Η ήγεμονίς ήτο άνεψιά εξ αδελφής του Ανδριανουπολιτινού βασιλέως της Επύρνης, έπομείνας λίαν προβεβηκυία την ήλικίαν. Οξεία βρογχίτις, εξ ής έπασχεν από τινος χρόνου, προεμήνυε τό μοιραϊόν τέλος.

Η άγγελία του θανάτου, όπως μη διαταραχθή ή έορτή της 1ης Ιανουαρίου άνεβλήθη μέγχι της επαύριον εις κανονιοβολισμός ήγγειλε την έναρξιν του πένθους.

Οι Μαλγάσιοι ουδέμιαν άλλην θρησκευτικήν τελετήν έχουσι πλην της νεκρωσίμου.

Κατά τον θάνατον μέλους της βασιλικής οικογενείας, άπασαι αι γυναίκες λύουσι την κόμην, οι όλίγοι δε εκ των άνδρών οι φέροντες τον ευρωπαϊκόν ιματισμόν άπεκδυονται αυτόν, όπως καλύψωσι τους ώμους με τό εθνικόν ιμάτιον λαμπά. Οι δούλοι περιβάλλονται μέλανα χιτώνα, ζωννύονται τον λαμπά αυτόν κάτωθεν των ώμων και εξέρχονται της οικίας άσκειείς την κεφαλήν.

Ο νεκρός μένει εκθεθειμένος πολλές ήμέρας, όπως άπαντες δυνηθώσι να αποδώσωσιν εις αυτόν τον ύστατον χαιρετισμόν. Το νεκρόν σώμα της ήγεμονίδος είχε κατατεθή εν οικήματι ξυλινω, όπερ κείμενον όπισθεν των άνακτόρων της βασιλείσης υπήρξεν ή κατοικία του Ανδριανουπολιτινού. Πρώτον επλήθη και περιεβλήθη με τό εθνικόν ιμάτιον λαμπά εξ έρυθράς μετάξης υπό των λαράδρα - λάμπο, εύγενών, άπολαύοντων τούτου του προνομίου. Οι τοίχοι της αίθούσης ήσαν έπιστρωμένοι δι' ύφασμάτων λευκών, τό δε φέρετρον ήτο επικεκαλυμμένον δι' έρυθρού μεταξίνου ύφασματος, επί του όποιου ήτο έμπεποιηκίμενον χρυσοίς γράμμασι τό όνομα της ήγεμονίδος. Παρά τους πόδας του φερέτρου έσταντο δούλοι σείοντες ριπίδια μετάξινα έρυθρά και μοιρολογίστριαι εν τινι γωνία του οικήματος έμοιρολόγουν, συγχρόνως δε τρεις θίασοι μουσικών ανακρούοντες όμοϋ διαφόρους ήχους περιεστοιχίζον τό οικήμα.

Κατό τας τρεις ήμέρας, καθ' ός διήρκεσεν ή εκθείσις του νεκρού σώματος, όλοι οι κάτοικοι της Τανναοίδας και των περίξ παρήλασαν πρό του φερέτρου, όπως μεταβώσιν εις τό άργυροϋν άνάκτορον, ένθα ή αδελφή και ή θεία της βασιλείσης περιστοιχούμεναι υπό των ήγεμονίδων του βασιλικού οικου έδέχοντο τά συλλυπητήρια

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΕΡΩΤΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΩΝ ΚΑΒΟΥΡΩΝ

Είνε γνωστόν ότι ή Δάρβιν και μετ' αυτόν πολλοί άλλοι φυσιοδίτρι αναφέρουσι εν τη μελέτη του βίου πολλών ζώων παραδοξότατα πράγματα περί των έρωτοτροπιών των άρρένων και των τεχνασμάτων άτίνα μηχανεύονται όπως καταστώσιν άρεστά εις τά θήλας. Πλην άλλων άπειραριθμων άπεδείχθη ότι και αυτά ακόμη αι μεταξύ των πεταινών αίματηραι μάχαι κύριον σκοπόν έχουσι την επίδειξιν άνδρείας, όπως προσελκύουσι των θνήτων τον θαυμασμόν και την υποταγήν. Ήσυχάτως όμως άγγλος τις επιστήμων έδημοσίευσε όλως κιννοφανείς παρατηρήσεις περί των έρωτοτροπιών των θαλασσιών καρνίνων, των κοινώς καβούρων. Και τό δυσαίδες αυτό δν υπέκριν εις τον παντοδύναμον της φιλοσεκείας νόμον φιλοτιμείται να επίδειξη εις την θήλειαν της έλλογής του, εις την φιλτάτην της καρδίας του, ό,τι ακριβώς δεν έχει: χόρην, έλαφρότητα και εύκαμψίαν. Αμα λοιπόν ιδη ταύτην παρα την ακτήν άνέρχεται ή κύριος επί λίθου και ιστάμενος εις τους τελευταίους προς τά όπίσω πόδας αρχίζει . . . να χορεύη μηχανώδως. Πηδᾶ, περιστρέφεται, ταλαντεύεται, άνακινεί εις τό κενόν τους βραχιόνιας, ως επικαλούμενος την εύπλαγχνίαν της σκληράς εκείνης, και επί τέλους πίπτει κατάκαποςώς χορευτής μετά γοργύτατον σπρόδilon. Αν ή θήλεια γοητευθείσα εκ του χορού πλησιάση τον έρωτευμένον κάβουρον, ούτος έγείρεται παλιν και αρχίζει τον χορόν. Πολλάκις δε κάβουρας τις θιασώτης φαίνεται των συγχρόνων ευρωπαϊκών χορών, προσπαθεί έκτελων άπαλώς την άγκάλην να παρασύρη και την κυρίαν εις την δίνην του χορού. Όσπερ του έλληνικού λαού τά τόσα λόγια περί χορού και πηδημάτων των καθούρων κυρούνται νυν υπό της έπιστήμης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Παράδοξος επιστημονική μονομαχία: Δύο ίατροί άμερικανοί συζητούντες περί της καλλιτέρας θεραπευτικής μεθόδου εις νόσημα της κύστεως, απέφασαν να λύσωσι την διαφοράν εφ' όσον άκάστος την ιδίαν του μέθοδον επί δεκάδος άσθενών. Η μονομαχία αυτή έχει τούτο τό ιδιαίρον ότι κινδυνεύουσι οι μάρτυρες, εν ό οι αντίπαλοι είνε εν πλήρει άσφαλεία.

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΕΚΝΑ

Ο διεθυντής του στατιστικού γραφείου της Ούγγαρίας κ. Κορόσης από έτών ήσυχολήθη εις τό ζήτημα της επιδράσεως της ήλικίας των γονέων επί της κράσεως των παιδων. Προς τούτο έλαβεν ύπ' όψει 24,000 περιπτώσεις. Κατά τά συμπεράσματα αυτού λοιπόν: Τα παιδιά ών ή πατήρ είνε νεώτερος των 20 έτών γεννώνται άσθενικά, έπίσης και εκίνα ών ή πατήρ υπερέθη τό τεσσαρακοστόν έτος' εύρωστότερα παιδιά γεννώνται πατέρες έχοντες ήλικίαν 25—40 έτών και μητέρες ούχί μελλονα των 35. Τα γεννώμενα εκ πατρός μάλλον ήλικιωμένου της μητρος είνε εύρωστότερα ή τά γεννώμενα εκ γονέων όμηλικίων.

και τας χρηματικές προσφοράς, ατίνας κατ' έθος διδονται εν πάση εύτυχεί ή δυστυχεί περιπτώσει του μαλγασιικού βίου.

Η έκφορά, κατά τά έθιμα τά επιχώρια γινομένη περί θυσιών ήλιου, έτελέσθη τη 4η Ιανουαρίου, τη έθιμάη έσπερινή ώρα εν μέσω ήπειρου συροής λαού.

Οι υιοί του πρωθυπουργού και οι πλησιέστατοι συγγενείς αυτού μεταβάντες εξήγαγον τό σώμα εκ της αίθούσης, εν τη όποιε ήτο έκτεθειμένον, όπως τό μετακομίσωσιν εις τον τάφον απέχοντα είκοσι περίπου βήματα, ένθα έμελλε να έγκλισθή.

Τό βραχύ τούτο διάστημα ή πομπή διήνυσε βραχύτερον ήμισείας ώρας, εκάστου μέλους της πολυμελοϋς οικογενείας του πρωθυπουργού άμιλλομένου περί της τιμής του να βαστύξη τό φέρετρον, τό όποιον έφαινετο πολύ επικινδύνως αιωρούμενον υπέρ τας κεφαλάς.

Ο τάφος ήτο περιπεφραγμένως διά καταπετάσματος λευκού, όπισθεν του όποιου εισήχθη τό φέρετρον τό σώμα εξήχθη αυτού υπό των προνομιούχων εύγενών και κατεβίβάσθη εις τό ύπόγειον, οϋ ή πέτρα έσφραγίσθη με έρυθρόν χρώμα.

Τό κενόν φέρετρον άπεκομίσθη εις ιερόν διάσος προς άνακτολάς των άνακτόρων κείμενον.

Η επικήδειος τελετή έληξε περί την ένατήν της έσπέρας.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ

Σάν ύλάσσα ταράζονμι σάν κύμα δέρν' ό νοϋς μου· νοϋδή στοϋ σερμάκι δεν χωρᾶν νοϋδή στο κρηβατάκι. Για δυο ματούδια λήραμα για τά φίλδ για σκάτου. Δώθηκα χρόν' ηρηπάτσα και ή μη τά καράβια, κη σώρα βγήκα 'ετή σθηρέ, 'ε την μάνα μου να πάγου. σπαυρίνου την άγάπη μου κη δεν την άγνωρικου, κ' εκείνη ποϋ μ' έγνώρισιν, από του μαντυλοϋδι: — Μένα μ' τό μαντυλοϋδι σου γιατι 'νε ληρομένο; — Η ξενητεία τό λέρουσι, τά έρημα τά έένα. — Δεν μοί τό στέλνεις μετ' βραδύα να σοί τό μωσκοπλόνου; — Ποϋ ναύρης κερη μ' τό θεριδ, ποϋ ναύρης τό σαπούνι; Τό έπλονι, τό πηλουσιν άπάνω ετά σθηούδια τ'ε, για ναύ' ή κάψ' άπ' την καρδιά να 'λιάση τό μαντύλι.

Κοράσιον έτραγουδήσε 'πάν' σεί γυαλίονον πυργον. Τό 'περμαχίδ ήταν 'ψηλδ κ' ή κόρη βραχυσιαμένη· τά πήρ' άγέρας τη λαλιδ πάει μέσ' ετου θαλάσσου, κη όσα καράβια τάκουσαν όλα λιμνιώνα 'πύραν, μόν' να καράβια κρητικδ λιμνιώνα δεν επήρε. — Δεν σέ φοβούμαι, κύρ Βουριά, κ' έσένα τρελλα-Νόστη, έχου καρδι' από καρδιά, καρτάρι άσμένιο, έχου κ' ένα ναυτόπηδ ποϋ έέρει τους άνεμοι. 'Ανάβα μπρὲ ναυτόπηδ, ανέθα ετά καρτάρι, να εγγε τιάρας θα σ'κουδή, τί άνεμος θα σύρη. Με γέλοια γέλ' άνέστηνι, κλαίοντας καρθάίνει· — 'Η είβες μπρὲ ναυτόπηδ κη κλαίε κη καρθάίνεις; — Είβα την Ηβη πῶς χαλνᾶ, τά κάστρα τ'ε πῶς κρημνίζου· θ' άκούς τιάρας θα σκουθῆ, κη τί σουργιζῆς θα σύρη, θα σύρη τριά μηρόνυχτα, τρεψέ μέρης κη τρεψέ νύχτης, θα έπαρῶση δινδουριά, θα έπαρῶση σπύττα. (Εκ της συλλογής Χ. Γεωργιάδη)

ΤΟ ΜΕΤΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΝΙΟΡΤΟΥ

Είς τήν 'Ακαδημίαν τοῦ 'Εδιμβούργου ὁ κ. 'Αιτ-
κεν ἀνακοίνωσε τινὰ ἐσχάτως περὶ εἰδικῶν συσκευῶν
δι' ὧν μετροῦνται τὰ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ μέρη κωνιορ-
τοῦ. Κατὰ τὰ γινόμενα πειράματα ἐν αὐτῇ τῇ αἰθέρῳ,

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΞΙΦΙΟΥ

Πρὸ τινος νορβηγικῶν τι ἀτμόπλοιοι, ὁ «Πρίγ-
κηφ Βυγένιος», ἐν ᾧ ἐταξείδευεν ἀπὸ Μοντεβίδεο
εἰς Κιόβιν, παραπλέον τὴν νῆσον Φερνάνδου Νορένα
συμπερασθῆν σφοδρῶς περὶ τὸ λυκαυγὲς πρὸς στερεὸν
τι ἀντικείμενον, ὅπερ ἦτο δυσδιάκριτον ἕνεκα τοῦ
σκότους. Τὴν ἐπιούσαν ὥμως παρατηρήθη εἰς τὸ σκά-
φος ῥήγμα δι' οὗ εἰσέρραε τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς ἐξαγω-
γὴν αὐτοῦ ἐχρησίσθη κατὰ τὰς ἐπομένους ἡμέρας νὰ
ὕψωσιν εἰς ἀνέριαν τὰς ὑδραντλίας ἐπὶ ἡμίσειαν
ὥραν καθ' ἑκάστην. 'Αρα τῷ κατόπιν τοῦ ἀτμο-
πλοίου εἰς Κιόβιν ἀνεκάλυψαν, κατὰ τὴν ἐκφῶσιν
τούτου, τὸ ῥύγχος ξιφίου, ὅπερ εἶχεν ἐμπαγθῆ
εἰς
τινα πλευρὸν τοῦ πλοίου καὶ ἐξείχε ταύτης κατὰ ἡ-
μίση δάκτυλον. 'Οτε δὲ βραδύτερον εἰσῆλθε τὸ
ἀτ-
μόπλοιο εἰς τὴν δεξιὰ μὲν πρὸς ἐπισκευὴν, ἀφῆρε-
θη τὸ ταμάχιον τοῦ ῥύγχους, ὅπερ εἶχε διαρρηθῆ
τὸ
μετὰλλινον περικάλυμμα τοῦ σκάφους μίαν σκ-
νίδα
πάχους εἰς καὶ ἡμίσεως δακτύλων καὶ εἶχεν εἰσ-
χωρῆσαι εἰς τὸ ῥύλον τοῦ πλοίου εἰς βάθος ἑνδεκα
δάκτύλων. 'Τὸ ὅλον μῆκος τοῦ ταμαχίου τοῦ ῥύγχους
ἦτο 17 περίπου δακτύλων.

ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Κωνσταντινουπόλεως
τὸ ἐξῆς παράδοξον ἱατρικὸν φαινόμενον συνέβη ἐσχά-
τως ἐν Χάλκῃ συνταράξαν τούς κύκλους τῶν ἐν
Κωνσταντινουπόλει ἱατρῶν:
Μαθητὴς τις τῆς 'Εμπορικῆς Σχολῆς, ἡλικίας
δέκα ἑννέα ἐτῶν ἠσθένησε πρὸ πεντήκοντα ἀκριδῶς
ἡμερῶν. Προσεκλήθησαν πᾶσαντα οἱ ἐγγιστότεροι τῶν
ἱατρῶν καὶ μετὰ τοῦ ἰδιαιτέρου τῆς Σχολῆς ἱατροῦ
ἐχαρακτήρισαν τὴν ἀσθένειαν ὡς πνευμονικὴν, καθ' ἣς
καὶ ἔδωκαν τὰ ἀπαιτούμενα φάρμακα. 'Αλλ' ἡ ἀσθέ-
νεια ὁσμήμεραι καθίστατο σοβαρωτέρα. Μετὰ τινος
ἡμέρας ὁ ἀσθενὴς προσελήθη ὑπὸ νάρκης, τότε δ' οἱ
ἱατροὶ ἐχαρακτήρισαν τὴν νόσον ὡς μηνιγγίτιδα. Οἱ
γονεῖς τοῦ νεανίου συνήντισαν τὰς φιλοσόφους τῶν
περιθάλψεως μετὰ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' ἡ ἀσθένεια
ἔβαιναν ἐπὶ τὰ χεῖρα. 'Ἐπὶ τέλους οἱ ἱατροὶ κατα-
νεύσαντες ἐπὶ τὰ φάρμακα τῶν δὲν εἶχον ἐπιρροὴν,
ἐδήλωσαν εἰς τοὺς γονεῖς ὅτι πᾶσα περὶ τῆς διασώ-
σεως τοῦ υἱοῦ ἐλπίς ἀπώλετο καὶ ἀνεχώρησαν τοῦ
δοματίου τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις διετέλει ἐν παντελεῖ
ἀναίσθητος, μὴδὲν ἐννεῶν μῆθ' ἀκούων, ἀλλὰ καὶ
μὴδὲν ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν γεύμενος. Καὶ ὅντως
πᾶσα ἐλπίς εἶχεν ἐξαρημισθῆ οἱ γονεῖς ἐθρῆνον τὸ
τέκνον τῶν, οἱ μαθηταὶ τὸν συμμαθητῆν τῶν. Αἰφνης
πράξαν τινὰ πρὸς πᾶσαν προσδοκίαν ὁ ἀσθενὴς ἐνώ
τὸ βυθισμένος εἰς λήθαργον ἀνίσταται, ἀνοίγει τοὺς

ὀφθαλμούς, κατέρχεται τῆς κλίνης καὶ ἐρωτᾷ περὶ
τῶν γονεῶν αὐτοῦ, οἵτινες εἶχον μεταθῆ εἰς Πέραν
ὅπως ἐτοιμάσωσι τὰ τῆς κηδείας! Οἱ ἐν τῇ σχολῇ
καταλαμβάνονται ὑπὸ φόβου καὶ αἱ περὶ θαυμάτων
δοξασταὶ μαθητῶν τινῶν ἐπιρρυνόμενοι! 'Ο ἀσθενὴς
εἶνε ὑγιής, ὑγιέστατος! 'Ο ἱατρός τῆς σχολῆς γρά-
φει τότε ἐν σπουδῇ ἐπὶ τινος ταμαχίου χάρτου τὰς
λέξεις: «Τὸ παιδί ἐξύπνησε» καὶ ἀποστέλλει αὐτὸ
εἰς τὸν διευθυντῆν τῆς σχολῆς παραδίδοντα κατ' ἐ-
κείνην τὴν στιγμὴν μάθημα ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ.
'Ο διευθυντὴς λαμβάνει τὸ ταμάχιον τοῦ χάρτου, ῥί-
πτει ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα καὶ ἐλλαβὴν τὴν λέξιν ἐξύ-
πνησεν; ἐξέπνευσε, τρέχει ἐν σπουδῇ εἰς τὴν scho-
λήν, ὅπου ὅλον τὸ προσωπικὸν ἴστατο παρὰ τὴν θύ-
ραν. — Νὰ κατεβάσωμεν τὸ παιδί; ἐρωτᾷ ὁ ἱατρός.
— Βεβαίως, ἀπαντᾷ ὁ διευθυντὴς, πρέπει πρῶτον
ὅμως νὰ προσδιορισθῶμεν τοὺς γονεῖς του. — 'Αλλὰ
νὰ μὴ κρούσῃ;—Νὰ κρούσῃ; . . . τί λέγετε; φων-
εῖ ἑκπληκτος ὁ διευθυντὴς δὲν ἀπέθανε; Κατ' ἐκεί-
νην τὴν στιγμὴν ἐφάνη καταρχόμενος ὁ πρῆξην ἀ-
σθενὴς καὶ ἀσπάζεται φιλοσόφως; τὴν χεῖρα τοῦ
διευθυντοῦ πλήρως δακρῶν τούς ὀφθαλμούς ἔχων.
'Η συνέχεια ἀπελυστάτη. 'Ο νέος μετέθῃ εἰς τοὺς
γονεῖς του καὶ εὐρισκεται νῦν παρ' αὐτοῖς ἀπολαύων
ἀκρας ὑγείας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΤΕΧΝΑΙ

'Ατλαντα τῶν ζώων καὶ φυτῶν τῆς κλασσικῆς ἀρ-
χιότητος ἐκίδουσι ὁ γνωστὸς νομισματολόγος I.
Imhoof μετὰ τοῦ O. Keller, συγγραφεῖς τῆς περὶ τῶν
ζώων τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος μονογραφίας. 'Ο
'Ατλας οὗτος: ὅλ περιέχει εἰκονιὰς φωτοτυπικῶς πί-
νακας, ὧν αἱ ἡμίσεις νομισμάτων ἀρχαίων ἐχόντων τῶ-
πους ζώων ἢ φυτῶν, οἱ δ' ἄλλοι σφραγιδοκλίτων μετ'
ὁμοίων παραστάσεων. Εἰς τὰ πραγματικὰ ζῷα καὶ
φυτὰ προστίθεται καὶ ἡ τέξις μυθικῶν ζώων καὶ συμ-
μικτων τερατωδῶν εἰδῶν, ὧν αἱ ἀπεικονισαὶ εἶνε σπου-
δαίοντα διὰ τὴν μελέτην τῆς ἀρχαίας μυθολογίας
καὶ τῆς συμβολικῆς.
Μουσικὴ σύνθεσις τοῦ πριγκίπου Φρειδερίκου τῆς
'Ετσης, ὅστις εἶνε διακεκρυμένος μουσικὸς, ἐπισύρει τὸν
γενικὸν ἔπαινον ἐν Γερμανίᾳ. 'Η σύνθεσις αὕτη εἶνε
τετραφωνία ἐγγύρων ὀργάνων καὶ ἐξετελέσθη ἐσχάτως
ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Βερολίνου ἐπὶ πα-
ρουσίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ πολλῶν κεκλημένων.
'Εν τῇ Γαλλικῇ 'Ακαδημίᾳ ἐγένετο πρὸ τινος ἡ
ἐπίσημος ὑπόδοξις τοῦ τελευταίου ἐλληθέντος εἰς ἀν-
τικατάστασιν τοῦ Λαμπις νέου ἀκαδημαϊκοῦ Μιγαῖκ.
'Εξ ὀνόματος τῆς ἀκαδημίας προστεφάνησεν αὐτὸν κατὰ
τὰ εἰρησμένα ὁ 'Ιούλιος Σίμμων.
'Η διεθνὴς ἐκθεσις τῶν Βρυξελλῶν ἡ γενομένη
κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀρτίην ἑλλησιμα 400 χιλιά-
δων φράγκων.
'Ανεὶ 1100 λιρῶν ὑπερλειπὼν ἐπωλήθη ἐσχάτως ἐν
Λονδίνω παλαιὸν τι βιβλίον εἰς μικρὸν σῆμα περιέχον
ἑννέα δράματα, ἐν αἷς τέσσαρα τοῦ Σαίξπηρ.
'Εν ἡλικίᾳ 104 ἐτῶν ἀπέθανεν ἐν Παρισίαις ὁ
προσβύτατος τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν γάλλος χη-
μικὸς Μοβρέλ. 'Ο Μιχαὴλ Βυγένιος Μοβρέλ ἐγεννήθη
ἐν 'Ανξερ τῇ 31 Αὐγούστου 1786, ἦτο δὲ υἱὸς διακε-
κρυμένου ἱατροῦ. Κατὰ τὸ 1810 διωρίσθη παρασκευασ-
τῆς ἐν τῷ φυσικογραφικῷ μουσειῷ τῶν Παρισίων, τρία

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο ΒΡΑΧΙΩΝ ΜΙΑΣ ΘΕΟΠΟΙΟΥ

Μεταξὺ τῶν προσώπων τοῦ ἐν Βιέννῃ νέου δρα-
ματικοῦ θεάτρου (Hollnngtheater) ἐξέχει διὰ τὴν
τέχνην ὅσον καὶ διὰ τὸ εὐπλαστον τοῦ σώματος ἡ
ἠθοποιὸς Χάουερλανδ. Κατὰ τὰς βιεννοίας ἐφημερίδας
ὁ δεξιὸς βραχίον τῆς καλλιτέχνιδος ταύτης ἔχει καὶ
μικρὰν ἱστορίαν προσθέτουσαν πλείονα σημασίαν εἰς τὸ
κάλλος του καὶ προσεπικουρούσαν αὐτὸ. 'Η ἱστορία εἶνε
ἡ ἐξῆς: 'Ο ἐν Δρέσδη γλύπτης Σίλιγκ, ὁ κατα-
σκευάσας τὸ ἀγαλμα τῆς Γερμανίας, ὅπερ ἐστήθη
παρὰ τὸν Ῥήνον, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐζήτει εἰς μά-
την πρότυπον διὰ τὸν δεξιὸν βραχίονα αὐτῆς κρα-
τοῦντα τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα. 'Απηλπισμένος
πλέον ἐκ τοῦ κακοσχήμου ὄλων τῶν βραχιόνων τῶν
ἐν Δρέσδη γυναικῶν ἔτυχε νὰ μεταθῆ ἐσπέραν τινὰ
εἰς τὸ θεάτρον. 'Ἐξενέκτο ἐκεῖ τότε ἡ δεσπνίς
Χάουερλανδ' εἰς τινὰ δὲ σκηνῇ τοῦ παριστανόμε-
νου δράματος, ἐκίνησε τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ
τοσαύτης μεγαλοπρεπειας, ὅσπερ ὁ καλλιτέχνης ἀνε-
πὴδῆσε περιχαρῆς ἐκ τῆς ὕψους του. Εἶχεν εὐρη
ὅτι ἐζήτει. 'Ἦν ἐπομένῃ ἐπισκευθεὶς τὴν ἠθο-
ποιῶν, ἀφῆρηθῆ τὸ συμβᾶν καὶ παρεκάλεσεν αὐτὴν
νὰ παράσῃ ὡς πρότυπον τὸν βραχίονά της εἰς τὸ
ἀγαλμα τῆς πατρίδος. 'Ἐυχάριστος ἀποδεχθεῖσα τὴν
πρότασιν μετέθῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σίλιγκ
καὶ ἀνασύρουσα τὴν δεξιὰν χειρίδα ἔδωκε τὸ πρότυ-
πον τοῦ θαυμασίου ἐκεῖνου βραχίονος, ἐνάναπαρέστησε
γυγάντειον καὶ ἀθάνατον ἡ τέχνη.

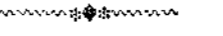
ΑΚΟΥΣΙΩΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑ ΚΑΛΛΟΝΗ

Κατὰ τὰς ἐσφάς τῆς Νικαίας εἶχε προκηρυχθῆ
καὶ ἄντων καλλωνῆς ἐν δημοσίᾳ χρηρῶ μεταξὺ τῶν
ἄνευ προσωπίδος γυναικῶν, τοῦ ὁποίου ἄθλον εἶχον
ταχθῆ χίλια φράγκα. 'Τὸ βραβεῖον ἠμοφύτως ἐδόθη
εἰς τὴν πλουσίαν ἀμερικανίδα κυρίαν Πήρας. 'Η περι-
καλλῆς ἀμερικανὶς μετ' ἐκπλήξεως ἔμαθε τοῦτο, καθό-
σον ἠγγύει καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος τὴν ὑπαρξιν, οὐδ'
ἠννόει νὰ συμμετάσῃ αὐτοῦ καὶ ὅπως ἀμερηνος
περιήρητο τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. 'Εν τούτοις λά-
βουσα τὸ χιλιόφραγκον βραβεῖον ἐδώρησεν αὐτὸ αὐ-
θαρῆ εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΕΠΙΒΙΒΟΔΙΟΝ

'Τὸ ἐξῆς φοβερὸν ἐπεισόδιον συνέβη ἐσχάτως εἰς
σιδηροδρομικὸν συμφὸν παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Βιργι-
νίας: 'Ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ διασχίσῃ εὐρύτατον λευμῶνα
εὐρέθη οὗτος πυρπολούμενος. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν ἤλ-
πισαν ὅτι οὐκ ἠδύναντο νὰ διέλθωσι τὴν ζώνην τοῦ
πυρός, ὕστερον ὅμως εἶδον ὅτι ἦτο αὕτη πολὺ μάλ-
λον ἐκταταμένη ἢ ὅσον ἐφάνετο μακρόθεν. 'Ο συμφὸς
τότε ἀνέκοψε τὸν δρόμον καὶ ἤρρισε νὰ ὀπισθοχωρῆ.
'Αλλ' ἦτο ἀργά' τὸ πῦρ εἶχε καταλάβῃ ἐκ τῶν ὀπι-
σθεν τὴν ὁδόν, προωγῶναι δὲ ταχέως καὶ ἐκ τῶν ἐπι-
προσθεν. Οἱ ἐπιβάται ἐντρομοὶ ἔθλπεον ἐγγίζοντα
βέβαιον θάνατον' ὁ ἄρ καθίστατο πνιγηρὸς, ἐκαίοντο
σχεδὸν ἐντὸς τῶν ἀμαξῶν. 'Ἐπὶ τέλους ὁ μηχανικὸς
βλέπων τὴν τελευταίαν ὥραν ἐγγίζουσαν ἀποφασίει

δ' ἔτη βραδύτερον καθηγητῆς ἐν τῷ λυκείῳ Καρλομά-
γνου. Τῷ 1830 διετέθη τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Βακε-
λὲν ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς χημείας, ἣν καὶ ἐδίδοξε μέχρι τοῦ
1887. 'Ἐπὶ 80 ὅλα ἔτη ἐργασθεὶς ἐν τῷ φυσικογραφικῷ
μουσειῷ κατέγινεν ἰδίως εἰς τὴν μελέτην τῶν λιπαρῶν
σωμάτων καὶ τῶν βαφικῶν ὕλων. 'Ὡς γνωστὸν ὁ
Μοβρέλ εἶνε ὁ ἐφευρέτης τῶν ἐκ στέατος κηρίων.
'Κατὰ εἶνε ὁ τίτλος δρῆματος τοῦ Διμιλίου Βερζερὰ
τὸ ὅποιον μέλλει νὰ παρασταθῆ ἐν τῷ παρισινῷ θεάτρῳ
τῶν Varietés, πρωταγωνιστοῦσης τῆς Σάρρας Βερνάρ.
'Η ἐφημερίς τοῦ Πακίνου πανηγυρίζει κατὰ τὸ
τέλεον ἔτος τὴν χιλιετηρίδα αὐτῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

'Εν 'Αρκανσὸς τῆς 'Αμερικῆς εἰς μαῦρος ὀνόματι
'Αβραὰμ Αἰγκολν ἐγένετο αἰφνης πλούσιος, ἐνώ ἦτο
πτωχότατος, διὰ τῆς εὐρέσεως 70 χιλ. δολλαρίων κε-
κρυμμένων ἐντὸς κορμιοῦ δένδρου παρὰ τὴν ὄθλην τοῦ
Μισσισσιππῆ. 'Ο εὐτυχὴς μαῦρος εἰς ὑπερβολὴν ἐνέγρη-
τος ἠθέλησεν ἐν ἀρχῇ νὰ ζητήσῃ διὰ τῶν ἐφημερίδων
τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ θησαυροῦ καὶ μόλις ἐπέσιθῃ ὑπὸ
τῶν οἰκείων νὰ μὴ περῆ εἰς τοῦτο.
— 'Η πολιτεία τοῦ Κοννεκτικουτου ἐν 'Αμερικῇ ἐψή-
φισεν ὀριστικῶς νόμον ἀπαγορευτικὸν τῶν χρησῶν τοῦ
καπνοῦ εἰς παιδία μικρότερα τῶν 16 ἐτῶν. 'Ο νόμος
οὗτος ἔχει ἀυστηρητάτας ἀπαγορευτικὰς διατάξεις: ὁ
πωλῶν ἢ παρῶν καπνὸν εἰς ἀνήλικον παιδίον τιμω-
ρεῖται διὰ προστίμου μέχρι 50 δολλαρίων, παιδίον δὲ
συλλαμβανόμενον μετ' ὁ σιγῶν ἄντ' χεῖρας τιμωρεῖται
διὰ προστίμου μέχρις 7 δολλαρίων.
— Κατὰ τινὰ παραστάσιν τῆς «Καλύθης τοῦ
Μπαρμπά Θεομᾶ» ἐν πόλει τῆς δυτικῆς Βιργινίας
συνέβη τὸ ἐξῆς δυστύχημα: μεγάλη λυχνία πετρελαίου
ἀνηρτημένη ὑπὲρ τὴν σκηνὴν ἔπεσε καὶ διαρραγίσαι
μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὰ παραπετάσματα. Τὸ κοινὸν ἐν-
τρομον ἐτέθη εἰς φυγὴν, ἐκ τῆς συμπίσεως δὲ ταύτης
πολλοὶ ἐπληρώθησαν εὐτυχῶς οὐδαὶ ἐφρονεῖθη. Τὸ πῦρ
ἐγκαίρως προληφθὲν ἐσβέσθη ἄνευ μεγάλης ζημίας.
— 'Ἐν Χικάνο ἰδρύθη ἄρτι ἐργαστήσιον, ἐν τῷ ὁποίῳ
κατασκευάζονται κατ' ἐκάστην ἐν ἑκατομμύριον πέ-
ταλα. Πρὸς τοῦτο ἐργάζονται 65 μηχαναὶ, ὧν ἐκάστη
παρέχει ἔτοιμα 550 πέταλα κατὰ λεπτόν, ἐν ᾧ πᾶσαι
αἱ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει μηχαναὶ παρήγγον οὐχὶ
πλείονα τῶν 45 πέτῶλων κατὰ λεπτόν.
— 'Ἐν Νέᾳ 'Υόρκῃ πλοῦσιος τραπεζίτης ἔσχε τὴν
ιδεάν νὰ κτίσῃ οἶκον ὑψηλέτατον ἀποτελούμενον ἐκ
δεκατεσσάρων ὀρόφων. Μόλις δὲ εἶχε φθάσῃ τὸ οἰκοδό-
μημα εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον καὶ ἐκορημισθῇ αἰφνης
εἰς θμελίον. 'Ἰδοὺτως ἡ καταστροφὴ συνέβη κατὰ
κυριακὴν καὶ οὐδαὶ ἐργάτης ἢ ἄλλος τις ἐτάφη ὑπὸ
τῷ ἐρείπῳ.
— Εἶνε ἐκτεθειμένος πρὸς πώλησιν ἐν Βρυξελλῶν
παρὰ τινι κομηματοπόλῃ θαυμάσιος ἀδάμας βάρους
24 1/8 καρὰτ. καὶ διαυγέστατος. 'Η ἀξία αὐτοῦ ὑπο-
λογίζεται εἰς 100 χιλ. φράγκων. 'Ο ἐμποῖων αὐτὸν εἶνε
πρίγκηψ τις, εἰς ἐν ἑδωρήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος
τῆς Ρωσίας 'Αλεξάνδρου Π'.
— Ὡς γνωστὸν ἐν 'Αμερικῇ αἱ πόλεις φυτρώνου
ὡς οἱ μύκητες. Παρ' ἑνὸς ἔτους ἐκτίσθη ὁ πρῶτος οἶκος
νέας πόλεως ἐν τῷ Βορειοαμερικανικῷ κράτει Βίχιγαν,
εἰς ἣν ἐδόθη τὸ ὄνομα Γ'λάστων. Τὴν σήμερον ἡ
πόλις αὕτη ἀριθμεῖ 2000 κατοίκους, ἔχει μίαν εὐρεῖαν
ὁδὸν φωτιζομένην δι' ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων, δημαρ-
χεῖον, πέντε ναοὺς, τρία σχολεῖα, δύο τραπέζας, ἑξ ἐρ-
γοστάσια, μίαν ἐφημερίδα καὶ πεντήκοντα ἐμπορικὰ
καταστήματα.

νά ρίψη τὸν κύβον. Ἐντείνει πᾶσαν τοῦ ἀτμοῦ τὴν δύναμιν καὶ μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος διευθύνει τὸν συρμὸν κατεπάνω εἰς τὰς φλόγας. Οὕτω διήλθον κυριαρχητικῶς διὰ μέσου τοῦ πυρός καὶ εὐρέθησαν εὐτυχῶς μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα εἰς ἐλεύθερον ἀέρα. Ἄν ἐπ' ὀλίγον εἴη ἠργοπόρουσ ὄλοι θὰ ἐχόνοντο αἱ ἀμαξῆαι εἰχον ἤδη ἀρχίσῃ νὰ καίωνται καὶ αἱ ἐπιβάται ἐπνίγοντο ἐξ ἀσφυξίας.

ΠΑΘΗΣΜΟΣ ΚΤΗΝΩΝ

Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ στατιστικοῦ γραφείου τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας δημοσιευθεῖσαν πρό τινας ἀπογραφικῆς σημειώσιν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καθ' ἅπασαν τὴν γῆν κτηνῶν ἀνέρχονται ταῦτα κατὰ πιθανὸν ὑπολογισμόν, εἰς 227,336,475 ζῶα κερασφόρα, 59,839,329 ἱπποῦς, 449,668,456 πρόβατα καὶ 95,544,447 χοίρους. — Οἱ ἡμίονοι ὑπολογίζονται εἰς 8 ἑκατομμύρια, ὧν 2 ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν, 3 εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ Ἰταλίαν, αἱ δὲ λοιποὶ εἰς τὰ ἄλλα κράτη. — Αἱ αἰγες ἀνέρχονται εἰς 29 ἑκατομμύρια, ὧν 18 ἐν Ἰβηρίῃ, 4 ἐν Ἀσίῃ, 3 ἐν Ν. Ἀμερικῇ, 4 ἐν Β. Ἀμερικῇ, Αὐστραλίᾳ καὶ Ἀφρικῇ.

ΦΡΙΚΩΔΕΣ ΕΓΚΑΗΜΑ

Κρημιζομένου τοῦ τοίχου ἐνὸς ὑπογείου ἐν Βενετία εὐρέθη κεκλισμένος ἐντὸς αὐτοῦ ἄνθρωπος μάλις ζῶν, σκελετὸς κινούμενος, ὅστις ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῶν ἐργατῶν ζητῶν ἄρτον καὶ ἀέρα. Γενομένη ἀνακρίσει ἀνεκαλύφθη ὅτι εἶχον ἐγκλίση αὐτὸν ἐκεῖ οἱ γονεῖς του ὅπως σφετερισθῶσι κληρονομίαν τινὰ ἀνήκουσαν εἰς αὐτὸν! Ἐρρίπτον δὲ ὀλίγην τροφήν, ὅσάκις ἐνεθυμῶντο τοῦτο, δι' ὅπως ἦν εἶχον ἀνοίξῃ εἰς τὸν τοίχον.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ ΡΟΥΣΣΩ

Ἐν ἐκ τῶν συστατικῶν ὄλων τῶν ἐν Γενεύῃ ἐνοικιαζομένων δωματίων εἶνε ὅτι δῆθεν ἔχει κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ ὁ Ρουσσώ. Ἐσχάτως ξένος τις μεταβαίνει εἰς οἶκον ἐν τῷ ὅποιῳ ἐνοικιάζοντο δωμάτια μετ' ἐπίπλων καὶ ζητεῖ ἐν.

— Ἰσα ἴσα, λέγει ἡ εἰκοδέσποινα, θὰ ἔχετε τὴν τύχην νὰ κατοικήσετε ἐκεῖ ὅπου ἔχει κατοικήσῃ ὁ Ρουσσώ.

— Πῶς γίνεται;

— Αὐτὸ ποῦ σὰς λέω! καὶ δὲν ἄλλαξε μάλιστα τίποτε ἀπὸ τότε ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια.

— Ἀστειεύεσθε;

— Λόγον τιμῆς! Κυτάξτε τὸ τραπέζι. Ἐδῶ ἔγραψε τὸ Κοινωνικὸν Συμβόλαιον.

— Ὡ! ὦ!...

— Ὅριστε τὸ συρτάρι ποῦ ἔβαζε τὰ ἀσπρόρουχά του.

— Καλὴ ἀλήθεια!...

— Ἡ πολυθρόνα του! τὸ ρολόγι τοῦ τοίχου. Ἐὶ κρεβάτι ὅπως ἦτον...

— Ἄ! μὴ ἐλπίζω τοῦλάχιστον πῶς θ' ἄλλαξαν τὰ σεντόνια ἀπὸ τότε.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ἡ χρησιμότης τοῦ στρατοῦ.

Ὁ μικρὸς Νίκος βλέπων ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, τὸ ὅποιον μετὰ τῆς μουσικῆς μεταβαίνει εἰς τὰ Ἀνάκτορα πρὸς ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς:

— Μαμά, ἐλαῖνοι οἱ στρατιώταις ποῦ δὲν παίζουν μουσικὴ τί κάνουν ποῦ πηγαίνουν μαζί!

Ἡ ὥρα τοῦ Ἀγαθοπούλου.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ τινος φίλου του γυρίζει ἐξω τὴν νύκτα διασκεδάζων. Ἡ ὥρα εἶνε προχωρημένη ὁ φίλος ἐθαρόνθη:

— Πᾶμε σπίτια μας πλειά! εἶνε δύο ἡ ὥρα.

— Μία εἶν' ἀκόμη, λέγει ὁ Ἀγαθόπουλος.

— Δύο εἶνε.

— Ὡχ, ἀδερφέ, μία σοῦ λέω... Ἦώρα τὴν ἄκουσα ποῦ χτύπησε δύο φορές!

Ἀλλαγὴ τιμωρίας.

Ὁ Μιμής εἶνε, ὅπως τὰ πλεῖστα παιδιά, λαίμαργος, διὰ τοῦτο, ὅσάκις ἀτακτεῖ, ὁ πατήρ του ὡς μόνον ποιήν ἐπιβάλλει νὰ φάγῃ ξηρὸν ψωμί.

Ὁ Μιμής χθὲς εἶχε κάμη μεγάλην ἀταξίαν καὶ προβλέπων τιμωρίαν πλησιάζει ταπεινῶς τὸν πατέρα του καὶ διὰ φωνῆς παρακλητικῆς:

— Καλὲ μπαμπά, αὐτὴ τὴ φορά μ' ἀφίσης μόνον μὲ ψωμί, ἄφησέ με μόνον μὲ γλύκισμα.

Λογικὴ τῶν παιδῶν.

— Λιλίκα, τί θὰ πῆ γῆρος;

— Νά, ὁ ἀντρας τῆς χήρας.

Ἀφαίρεσις κωλύματος.

Ἀστυνομικὸς κλητὴρ συλλαμβάνει χωρικόν, ὅστις προσεπάθει ν' ἀποσπάσῃ ἐνα μπάγκον ἐκ τῆς δανδροστοιχίας:

— Τί σοῦ φταίει ὁ μπάγκος καὶ πολεμῆς νὰ τὸν βγάλῃς;

— Τί μου φταίει, ὄρέ; Πιάνει τὸν τόπο καὶ δὲν μ' ἀφίγη νὰ κάτσω κατὰ ἧς!

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΦΑΡΟΚΟΚΚΑΛΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΙΜΟΝ

Ὅχι σπανίως συμβαίνει νὰ σταθῇ καὶ πᾶσα προσπάθεια πρὸς καταποσιν αὐτοῦ ἀποβαίνει ἐνίστε ματαία, ἀνάγκη δὲ πολλάκις νὰ προστρέξῃ τις ὅχι μόνον εἰς τοὺς ἰδίους θακτύλους ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν λαβίδα τοῦ ἱατροῦ. Ὅλα αὐτὰ ἀποφεύγονται δι' ἐνὸς ὁμοῦ αὐγοῦ. Συντρίβει τις τὸ κέλυφος καὶ ῥοφᾷ διὰ μίας τὸ περιεχόμενον, αὕτω δὲ ἀσφαλῶς καὶ ἀκόπως παρασύρεται καὶ τὸ φαροκόκκαλον.